

2025-2026

CATALOGUL EXPOZIȚIEI PROFESORILOR
DEPARTAMENTULUI MODĂ AL UNARTE
THE UNARTE FASHION DEPARTMENT TEACHERS'
EXHIBITION CATALOGUE

UNARTE

BETWEEN
WORLDS

UNDA POPP
DOINA LUCANU
VENERA ARAPU
LILIANA ȚUROIU
ALINA-MARIA GRIGA
OANA ROȘCA
ALINA GURGUȚĂ
ANA STANCIU
ANTOANETA TICA
ANDREEA STOIAN
RĂZVAN VASILESCU
ALEXANDRU MĂRGINEAN
SERGIU CHIHAIA
MATEI ARNĂUTU

CENTRUL DE
CERCETARE
EVENIMENT
MODĂ
IMAGINE

ÎNTRE LUMI

BETWEEN WORLDS

Chișinău

Muzeul Național de Artă al Moldovei
martie-aprilie 2025

Iași

Muzeul Municipal „Regina Maria”
aprilie-mai 2025

București

Teatrul Național București
Foaier Sala Mică
decembrie 2025 ianuarie 2026

Unda Popp

Doina Lucanu

Venera Arapu

Liliana Țuroiu

Alina-Maria Griga

Oana Roșca

Alina Gurguță

Ana Stanciu

Antoaneta Tica

Andreea Stoian

Răzvan Vasilescu

Alexandru Mărginean

Sergiu Chihaia

Matei Arnăutu

Prefață/Preface: Unda Popp

Autori/Authors:

Venera Arapu, Matei Arnăutu, Sergiu Chihaiia, Alina-Maria Griga, Alina Gurguță, Doina Lucanu, Alexandru-Ioan Mărginean, Unda Popp, Oana Maria Roșca, Andreea Stoian, Antoaneta Tica, Liliana Țuroiu, Răzvan Vasilescu.

Credite fotografii/Photo credits: arhiva Departamentului Modă al UNArte, Cristiana Apostol, Cosmin Gogu, Ramona Murgu

Grafică/Graphic design: Matei Arnăutu

Corectură/Proof reading: Adrian Crețu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

Între lumi/Unda Popp, Doina Lucanu, Venera Arapu, -

București : Editura UNARTE, 2025

ISBN 978-606-720-221-2

I. Popp, Unda

II. Sbârciu Lucanu, Doina

III. Arapu, Venera

74

București: Editura UNARTE, 2025

Acest volum a apărut în cadrul Centrului de Cercetare Eveniment, Modă, Imagine – 2025
This volume was published within the Event, Fashion, Image Research Center – 2025.
www.modaunarte.org

Note la un proiect-reper în istoria artelor plastice/ vizuale românești

Evoluții majore în câmpul creativității vizuale românești din anii – cu aproximație – 1960 încoace, în ton cu cele din lumea largă: reconectarea la istoria mai veche, fracturată de instalarea regimului comunist și de etapa sa de consolidare, după care liberalizarea considerabilă a sistemului a permis relansarea neomodernistă și apoi tranziția spre postmodernitate. Între alte fenomene subsecvente – renovările și diversificările conceptuale și stilistice în toate branșele plastice. Acum și aici – despre cele numite multă vreme (și încă li se mai spune:) „decorative”: ceramica, sticlăria, alte modelaje în materii topite, apoi răcite, zise „arte ale focului”, inclusiv în metale, cea „murală” sau de „pictură monumentală” (varianta tridimensională fiind inclusă dintotdeauna în categoria sculpturii producătoare de statui...), extinsă mai recent ca „artă în spațiul public”, cea sau cele desemnate drept „textile”, precum și alte variante cu deschideri spectaculare, precum scenografia, sau industriale și general-consumiste, designul, și chiar și... moda – despre care va fi vorba în continuare.

Până acolo – un singur paragraf general despre emanciparea treptată a tuturor acestor domenii și subdomenii zise-„decorative” din cauză că au pornit de la funcțiuni practice, chiar dacă de „adăugare de frumos” vieții curente, obiectelor și spațiilor în care oamenii trăiesc, muncesc, se relaxează și se distrează. Esteticitate, da!, dar ca efect adjuvant, nu autonomă/ autonomistă... Considerate „marginale”, aceste zone creative au fost tratate multă vreme drept în principal „meșteșugărești” sau, cu condescendență, drept „arte aplicate”, adică „arte”, dar... doar „aplicate la...”, funcționale, „decorative”, ceea ce și sunt atunci când sunt strict așa, supraadăugate funcționalităților non-artistice. Istoriile branșelor și subbranșelor în cauză, seculare și milenare, au înregistrat și acumulări de obiectualisme extrase din contextele practice, utilitariste, totuși fără puterea de a urca în ierarhiile simbolice ale specializărilor plastice. Mari expandări au survenit abia în perioada avangardelor „clasice” (dar deloc „clasicizante”!), când s-a pornit iureșul interferențelor tehnice și imaginative de tot felul, al metisajelor, al mixajelor, al interdisciplinarismelor mereu mai largi, până

la ilimitare. După încă un secol de enorme acumulări în materie, în toate materiile utilizate de fostele-„decorative”, după noi și noi istorii de avans accelerat, mai ales după al doilea război mondial și apoi în ultima jumătate de sută și mai bine, de la „neoavangardismele” anilor 1960-1970 încoace, doar conservatorismele cele mai bătoase și alte obtuzități fudule mai neagă astăzi statutul propriu-zis artistic al creațiilor pe care să le numim acum non-picturale și non-sculpturale (deși pot include trăsături și de colo, și de dincolo), ajunse la cele mai înalte nivele de performanță, dominate de mari creatori și mari opere, de (grandioasa vocabulă a vechilor validări maxime:) capodopere. Între timp, și în etapele (neo)avangardiste, și cu atât mai mult în postmodernitatea relativistă, dominată de heterodoxii și de transdisciplinarisme, s-au străduit și pictorii și sculptorii să-și flexibilizeze perspectivele, să se deschidă tot mai mult către soluții din ce în ce mai „mixte”, cu beneficii considerabile. Marele avantaj al flexibilității rămânând de partea fostelor-„decorative”, a fostelor-„aplicate”...

Tradiția modei vestimentare se pierde și ea în negura începuturilor civilizației, de când oamenii au simțit nevoia îmbrăcării, a acoperirii corpului. Fără a mai schița acum și aici istoria domeniului, să ținem cont doar de faptul că perioada marilor avansuri postbelice a coincis la noi cu instalarea *à la longue* a regimului comunist ostil experimentalismelor artistice și promotor de standarde de pudoare restrictive. Drept care performanțele creative din domeniu li s-au datorat spiritelor libere, dispuse să forțeze limitele impuse politic, sfidând rigorile propagandistice oficiale și contribuind la „contracultura” perioadei, la „cultura alternativă” a anilor 1960/65-1989. Repere/ teme/ etape de evoluție: propunerile novatoare, uneori șocante ale unora-altora; „centrele de modă” acceptate până și atunci, „Case ale modei” precum cea de pe Calea Victoriei din București și omoloagele din alte părți, precum „Modarom”-ul brașovean ș.a.m.d.; „paradele” de acolo și unde s-au mai organizat; desfășurările din artele spectacolului,

din teatru, film, dans/ coregrafie, operă și operetă, care nu puteau ocoli creația scenografică și vestimentară, permițând afirmarea unor nume importante de „pictorițe/ pictori de decoruri și costume”; contribuțiile televizuale tot teatrale etc., cu largi extensii în emisiunile „de divertisment”, de „varietăți”, în programe speciale precum cele pregătite pentru revelioane; contribuțiile absolvenților de arte plastice repartizați în diverse industrii ca „designeri de produse” (am spune astăzi), transmițători de gemeni ai cercetării și ai inovației „decorative”, cu tendințe de „autonomizare”; și – iarăși – așa mai departe...

Rămânând la modă, la costumații, la „designul vestimentar” (cum i s-a spus mai dincoace), sunt obligatoriu de reamintit reperiile fondatoare: cursul de istorie a costumului inițiat la Institutul de Arte Plastice „Nicolae Grigorescu” de către Adina Nanu (1927-2021), profesoară de istorie a artelor din 1951; apariția colectivului de Tapiserie, textile, modă animat de Leontina Mailatescu (1932-2015), inițial broderiță și tapiseristă, și ea profesoară la Institut din 1960; înființarea în 1971 a primei secții de specialitate; relansarea postcomunistă, pe măsură ce Institutul s-a remodelat în mai multe etape după 1990 ca Academie de Artă și apoi Universitate Națională de Arte – UNArte, în actuala Facultate de Arte (vai!, tot) Decorative și Design – FADD, remarcându-se dinamica Departamentului de Modă-Design vestimentar. Obligată să se retragă din Institut în 1986, Adina Nanu (cu studii – *nota bene!* – și de Litere, plus cursuri de anatomie la Medicină...) a revenit în învățământul artistic în 1994, în cadrul nou-înființatului Departament de Scenografie de la Academia de Teatru și Film, actuala Universitate Națională de Artă Teatrală și Cinematografică, și și-a urmat pe mai departe și pasiunea pentru istoria costumului, cercetată, predată și arhivată în cea mai bogată colecție de profil de la noi, cu acces pentru cercetători și pentru publicul avizat, expusă parțial, când și când, în diverse configurații. În 1990 ajunge la Moda de la UNArte și fiica sa, artista Unda Popp, directoare de departament din 2005 și până-n 2019, cu contribuții

decisive la avansurile conceptuale și experimentale din domeniu, la formarea promoțiilor de absolvenți și absolvenți, la organizarea studiilor masterale și doctorale de profil. Cu accent major asupra creativității, a „artisticității” înveșmântării, cu toate derivările și ramificările imaginabile; firește că fără desprinderea totală, ca la o tăiere de „cordon ombilical”, de funcționalitățile cotidiene și de toate felurile, până la contribuțiile la sincretismele spectaculare, dar cu asumarea esențială a statutului de artă-artă, cot-la-cot cu celelalte „plastice” (cu vechea denumire) sau „vizuale” (pe rit nou).

O întreagă istorie, aici doar în schiță. Mai pe larg – în albumul-sinteză publicat în 2017, la împlinirea unei jumătăți de secol de la fondarea actualului Departament: *50 de ani. Școala de modă din București/ 50 years. Bucharest Fashion School* (Editura UNArte)...

Și iată-ne în anii 2025-2026, când profesoarele și profesorii de la Modă-Design vestimentar de la UNArte lansează un nou proiect.

Ele/ ei și predecesoarele/ predecesorii lor organizaseră sumedenie de parade și de expoziții de costume create de studente/ studenți, masterande/ masteranzi, doctorande/ doctoranzi, examene de semestru, de an, de absolvire transformate în desfășurări cu public, mai ales în interiorul UNArte, în săli, pe holuri, dar și în vasta grădină interioară a sediului din Calea Griviței, la închiderile de cursuri din pragul verilor, adeseori și în săli de expoziții din oraș și cu participări ale junelor artiste/ junilor artiști și la alte evenimente, gale, „zile”, „săptămâni”, anuale și bienale „adulte” ale modei ori ale designului; și – bineînțeles – se manifestară, ele/ ei, profesoarele/ profesorii de Modă-Design vestimentar, ca artiști ei înșiși, pe cont propriu și în varii asocieri, în spectacole de tot felul, prin intervenții în spații publice închise și deschise, în aranjamente ambientale banale ori neconvenționale, unde nu?!

Și totuși, rămăse ceva ce ele/ ei nu mai făcuseră: expunerea în grup, a întregului colectiv, ca declarație de program artistic.

S-a-ntâmpat: *între lumi* – în martie-aprilie 2025 la Muzeul Național de Artă al Moldovei din Chișinău, în aprilie-mai la Muzeul Municipal „Regina Maria” din Iași și-n decembrie 2025-februarie 2026 în Foaierul Sălii Mici a Teatrului Național din București – și probabil că proiectul, deja itinerat, după cum se vede, va rămâne itinerant, își va continua „turneul”!

Idee excelentă (cu un singur reproș posibil: de ce abia acum?!), realizare excepțională, eveniment de mare rang: o veritabilă „bornă” în istoria artelor plastice/ vizuale românești.

Anunțată ca „expoziție experiment”: categorisire ofensivă, de eficientă etalare a unei viziuni deschise, novatoare, „de avangardă”.

Sub un generic și el inspirat, subtil, provocator: căci combinația aparent simplă *între lumi*, dintr-un singur substantiv la plural și-o prepoziție care leagă între ele singularurile implicite, se poate „citi” și „traduce” în multe feluri; și, pe deasupra variantelor, propune o definiție metaforică a „lurilor” reunite, a deschiderilor curajoase către noi teritorii, a – în fond – viziunilor atotcuprinzătoare. O sfidătoare asumare maximalistă: noi – adică ele/ ei – cartografiem universul „lurilor” multiple, noi – ele/ ei – expunem „arta integrală”!

Proiect al echipei actuale a Departamentului.

14 expozante și expozanți, profesoare/ profesori de cursuri la Modă-Design vestimentar – UNArte, titulare/ titulari sau colaboratoare constante/ colaboratori constanți: Unda (Rucsandra) Popp, Doina Lucanu, Venera Arapu, Liliana Țuroiu, Alina-Maria Griga, Oana Maria Roșca, Alina Gurguță, Ana Stanciu (profesoară de Scenografie la UNATC), Antoaneta Tica, Andreea Roxana Stoian, Răzvan Vasilescu, Alexandru Mărginean, Sergiu Chihaia, Matei Arnăutu – în ordinea din catalogul-album de față.

Curatoare: Unda Popp, autoare și a textului de prezentare a proiectului ca balans între certitudini și posibilități care „se multiplică la nesfârșit”, ilustrând „preocupările unei echipe armonios sudate în timp, dar care a lăsat fiecăruia libertatea de a explora și de a forța granița dintre realitate și imaginație”. *Între lumi* însemnând „o mare diversitate de lumi, de la cea de vis, la cea apocaliptică, de la cea a adâncurilor apelor, la cea liliputană, de la...”. Cu o mențiune strategică suplimentară: contribuțiile tuturor au o „factură generală experimentală”, căreia i se adaugă „convingerea noastră că veșmântul este cel mai bun comunicator al conceptelor de tot felul”. E semnalată astfel altitudinea teoretică pe care se sprijină creația de costum și vastele sale derivații, cu serioase elaborări reflexive. Curatoarea proiectului ridică astfel mult miza, promovând domeniul în clasa atât de „la modă” în ultima vreme a „conceptualismelor”, a „artei conceptuale” furnizoare de realizări creative importante, dar și promovată prea des doar ca „modă” (jucând în continuare termenul!), cu interesante explicații nesuținute sau chiar contrazise de precaritatea transpușurilor în acompaniamentul concret. În universul extins „dintre lumi”, în proiectul profesoarelor/ profesorilor de la Modă-UNArte, eticheta are acoperire deplină!

Alte semnificații, implicații, polisemii în versiuni autoexplicative ale celor 14, fiecare însoțindu-și lucrările cu câte un cartuș programatico-eseistic:

Aceași Unda Popp glosează asupra titlului său de instalație *între vis și realitate*, vorbind despre „logica paradoxală a visului”, despre joc și despre faptul că „minunile se pot întâmpla”.

Doina Lucanu indică o multitudine de coordonate ale spațiului „dintre lumi”: poezie, farmec, bunătațe, cântec, sănătate, umor, dor, veselie, frumusețe, adevăr, iubire, rătațire, împlinire, comunicare, pământ, apă, soare, ploaie, flori, cerul înstelat și „multă creație”, căci „«Între lumi» e lumea mea interioară, universul meu creativ plin de concepte și de idei!”.

Venera Arapu se referă și ea la „dimensiuni și universuri paralele”, la o „zonă în care realitatea se

întâlnește cu imaginația” și la „dualitatea existenței în general, înglobând totodată lumea materială și domeniul spiritual”.

Liliana Țuroiu aduce în discuție – și nu doar ea – și experiențe personale, biografice și profesionale, plasându-se conceptual „Între lumea vizibilului, a formelor, a materiei care se lasă atinsă, și lumea nevăzutului, unde idei, emoții, memorie se contopesc într-un atelier fără margini, fără timp”.

Alina-Maria Griga recurge la acolada unui titlu-terminație, *-issimo*, văzut/ văzută ca deschidere generică, explorare a „relației dintre spațiul intim, corp, materialitatea textilă și actul creator”.

Oana Maria Roșca rulează la rândul său diverse interpretări ale situației „între lumi” sau deasupra lor, asociindu-le, integrându-le într-„un moment suspendat între ce a fost și ce urmează să fie”: „Între lumile de azi simt tensiune și speranță. Trăim într-un spațiu al contrastelor – între tehnologie și natură, între efemer și durabil, între risipă și regenerare”, precum și „între responsabilitate și vis, între gestul de a recicla și cel de a imagina un viitor mai curat, mai sensibil”, artistului revenindu-i „rolul de mediator, de povestitor vizual care caută echilibru”.

Pentru Alina Gurguță, artista evanescențelor subacvatice, în teritorii în care „lumea se destramă în tăcere”, într-o „suspendare lichidă” care permite accesul către „o vibrație diafană prinsă între realitate și vis”, în care „trupul devine doar o prezență ușoară, aproape absentă”, iar veșmintele „își caută propriul suflet”, asemeni unor „ființe efemere, fantome ale materiei, care, pentru o clipă, se lasă văzute”, intervalul „dintre lumi” devine „locul în care materia se dizolvă și devine emoție, un spațiu suspendat între vizibil și invizibil, între greutate și plutire, între ceea ce este și ce rămâne”.

Cu un umor casant, Ana Stanciu își plasează lucrările-pești în raportul dintre „metafora socială a individului prins în plasă” și „expresia luxului și a bunăstării”, tot un interval „dintre lumi”, indicat sarcastic, de fapt ca aserțiune ironică, deci

ca implicită revoltă împotriva constrângerilor contemporaneității.

Antoaneta Tica avansează opozițiile dintre realități și emoțiile personale, dintre viață și moarte, dintre urâtenie și frumusețe, ultima biruind prin înfățișările ei „dinamice, organice și vii, întotdeauna surprinzătoare, oferind fiecăruia perspective complexe și bogate, prin care sunt stimulate toate simțurile. Așadar, privește, atinge, ascultă!”.

Andreea Roxana Stoian vede creația vestimentară ca „un permanent dans între forme arhitecturale și forme fluide, suprafețe vibrante sau uniforme, între «liniște» și «zgomot», între idee și materie”; sau „între veghe și vis”, „momentul în care scânteii de idei tranzitează mintea, când conștientul își abandonează controlul, pentru a lăsa loc gândurilor care se plimbă liber pe întinderea fără reguli a subconștientului” (în descriere surprinzător-joyceană).

Răzvan Vasilescu se întreabă – încă din copilărie! – „cum se vede lumea «de acolo», de sus”, din ceruri, dintre nori, și-și delimitează un perimetru de cercetare între visare și analiză, între formă și transformare.

Alexandru Mărginean invocă și el raportul dintre viață și moarte, dar și pe cele dintre Orient și Occident, tinerețe și bătrânețe, abstract și figurativ („ca să fac o glumă”, cum notează în textul său de autor, căci „Universul e o singură lume și antagonismele sunt numai în capul nostru!”).

Sergiu Chihai se inspiră – sau cel puțin așa declară! – din „ideea de apocalipsă”, dar „nu ca dintr-un sfârșit definitiv, ci ca dintr-un proces inevitabil de transformare”, de unde alte opoziții: ruină-renaștere, pierdere-posibilitate, consum și fragilitate *versus* regenerare, „între lumi” însemnând pentru el „o încercare de a transforma ceea ce a fost pierdut într-o nouă posibilitate de viață”, ceea ce face din artă „un manifest despre supraviețuire și speranță”.

Și explicația întregă a lui Matei Arnăutu (chiar dacă mai apare o dată în catalogul din care prefața de față citează!): „În fiecare dimineață – din momentul în care glisez cu degetul pe ecranul

telefonului ca să închid alarma și încep o rutină nemilos de monotonă – mă trezesc între lumi. Între obligațiile familiale și cele profesionale, între cele două sau mai multe joburi, între proiectele personale și proiectele altora care cumva ajung să fie și ale mele, între lumea fizică și uneori de o concretețe dureroasă (mă refer la anumite activități sportive autodistructive pe care mă încapățânez să le desfășor) și cea virtuală, între fapte irefutabile și *fake news*, între satisfacția lecturii și dopamina generată de consumul de *social media*, între compania studenților imberbi și cea a părinților octogenari, între anxietatea legată de contextul social și mecanismele psihologice de autoapărare, între îngrijorarea legată de încălzirea globală și bucuria de a sta în tricou în noiembrie... Aș mai putea continua, dar cel puțin doi inși mă solicită chiar în momentul în care scriu aceste rânduri. Sunt eu special?! Nu cred. Toți suntem cuprinși în același iureș, ființe de tip amfibiu 2.0, locuitori ai mai multor lumi. Și e loc să mai inventăm câteva imaginare, pe care – probabil – să le putem controla”.

Proiectul concret, în cele trei expoziții de până acum:

La Chișinău – în Palatul Muzeului de Artă al Moldovei, cu holuri monumentale, coloane interioare și scări de marmură, cu decupaje rectangulare la etaj, împrejmuite cu balconete de sticlă, prin care se văd de jos în sus lucarnele podului reamenajat și integrat circuitelor de vizitare. Expoziția a profitat din plin de aceste mari „ferestre” orizontale de acces de sus în jos într-un hău, în plonjeu, ocupându-le cu lucrările propuse de Unda Popp și Ana Stanciu, ale celorlalte și celorlalți 12 risipindu-se în spațiile adiacente. Combinația centrală – nucleu „matern” al ansamblului (și rog să nu mi se reproșeze vreun strop de misoginism, nu există!: Ana Stanciu chiar este fiica Undei Popp, fiică – ea, Unda – a Adinei Nanu, cum am mai notat, iar interpretarea compoziției „nucleare” urmează!), într-o simbolistică a plutirii între etaj și parter, între cer, mare-ocean și pământ, „între lumi”: personajul principal al instalației *între vis*

și realitate, manechin feminin înveșmântat într-o rochie ocru-pal cu falduri enorme, fantasmatică, cu brațele întinse – a explicație, a demonstrație ori a interogație, a aspirație?... –, ființă delicată, cu alură de balerină, sprijinită la Naționalul bucureștean de speteaza unui pat-stil, a plonjat la propriu în abisul dintre nivele și „dintre lumi” de la Chișinău, ca de pe o trambulină celestă, cu prelungirile veșmântului agățate de balustrade și de grinzile de sub acoperiș, în prăbușire icarică, dar „înghețată” la jumătate, suspendată, oprită de propriile „hamuri” salvatoare, într-o imagine a zborului veșnic, bulversant când dai cu ochii de serafica ființă răsturnată cascadoricește, cu brațele întinse în jos, înspre vizitatorii care intrau în Muzeu, șocați-însăpământați-fermeceți; la etaj, vizibili și de-acolo, și de la parter, de-a stânga și de-a dreapta, atârnați cu fire subțiri-subțiri, practic invizibile – peștii Anei Stanciu, somptuoși și-n același timp poveriști, din suprafețe cusute cu aspect nobil pe-o parte, ros dincoace, zburători și ei, vâslind din cozi ca omologii din basme sau din *Arizona Dreaming*, filmul americanesc al regizorului sârb Emir Kusturica, sporind provocările antigravitaționale, cosmice, intergalactice sau... creatoare, artistice, „conceptualiste”. În alăturare, Popp și Stanciu, cu tâlcuri „genetice” dincolo de contribuțiile fiecăreia, în asociere supraindividuală, reprezentativă și pentru expoziția colectivă, pentru proiectul de grup, de „corp” profesional și creativ, pentru departament, pentru disciplina artistică predată acolo și activă pe Planetă. Modă, „doar modă”?!

Muzeul Municipal „Regina Maria” din Iași, tot o clădire de patrimoniu, tot un palat, dar mai mic, fostă reședință aristocratică, fără monumentalitatea de mari proporții de la Chișinău, a impus alt scenariu expozițional, adaptat la concatenarea sălilor puse la dispoziție. În ambele variante, de-o parte și de alta a Prutului (ca să strecurăm și-o aluzie istorică și „geopolitică”!) – selecții mai restrânse de lucrări, câte au încăput.

Pentru ca adevărata „monumentalitate” a proiectului să se dezvăluie – paradoxal – în clădirea modern-postmodernă a Naționalului bucureștean,

căci așa-numita „Rotondă”-foaier al Sălii Mici e... chiar mare, succesiune de încăperi de acces din laterala și din spatele clădirii, cu suprafețe largi și volumetrie variabilă, îndeajuns de înalte ca să permită și aici construcția unui balconet folosit în diversele expoziții găzduite, integrat și „între lumi”, dar cu altă funcțiune față de plonjeul de la Chișinău, aici, la București, doar ca „punte” laterală și îngustă. Fiecare dintre cele/ cei 14 – cu prezențe extinse, bine marcate. Într-un ansamblu copleșitor și într-o demonstrație concludentă, după cum se va „vedea”/ citi deîndată!

Imaginile din catalogul-album sunt de la Chișinău și de la Iași, ușor de recunoscut care de unde, conform explicațiilor de mai sus. Mai jos – descrierea/ analiza versiunii complete, cea bucureșteană, în ordinea amplasamentului de la Teatrul Național.

Pornind de la intrarea principală către Sala Mică, dinspre Bulevardul Carol, vizavi de Palatul Ministerului Agriculturii, ai acces în cel mai amplu dintre cele trei module ale foaierei (și cu balconetul – patru). În fața ta – o primă imagine cuprinzătoare, incitantă, luxuriantă, strălucitoare.

Prima răsucire a privirii spre dreapta, spre lărgimea încăperii, te introduce direct *între vis și realitate*, în instalația Undei Popp, în care sunt acum prezente ambele manechine: și cel care putuse fi admirat în plonjon periculos la Chișinău, acum odihnindu-se în patul baroc, în vasta-i rochie funambulescă; și-al doilea, tot o femeie, cufundată într-o cadă căptușită pe dinăuntru și învelită și pe dinafară cu pânză roșie-purpurie (fără apă!), îmbrăcată într-o rochie de șifon alb, cu volane și coadă iarăși lungă, dar nici pe departe ca a versiunii onirice, încălțată cu pantofi roșii cu tocuri, poate că o mireasă prăbușită prea-mundan în prea-concretul băii. Sau mirese amândouă, și cea din vis, și cea din realitate, cu diversele simbolistici nupțiale asociate, nu neapărat vesele, unele chiar funebre. Vom înclina totuși balanța, împreună cu autoarea, către speranță, întrucât de brațul drept al proiecției

nocturne, întins – cum știm – în față, atârână... un pește auriu-vinețiu, cu solzi rezultați dintr-un asamblaj de pietre nobile, cu dominantă gălbui-prețioasă, deci... peștișorul de aur din povești, de astă-dată mărișor, dar cu siguranță înzestrat cu puterile magice care-i permit să îndeplinească trei dorințe! La Chișinău, unde tânăra visătoare încremenise cu capul în jos, mesagerul-vrăjitor atârna și el de degetul ei mare, pierzându-se în hău, vizitatorii poate că nici nu mai observau că e și el în peisaj, „confiscați” de soarta fetei aflate în primejdie. Oare ce i-ar spune ea peștișorului de aur în dormitorul viselor, care i-ar fi cele trei dorințe? Oricum, pozitive, de frumoase împliniri, de bună seamă...

Instalația – anturată de manechine și costume de Alina Gurguță și Oana Maria Roșca.

O naiadă venită din undele în care se cufundă de obicei personajele celei dintâi (vii, fotografiate și filmate în timp ce înoată!), cu picioarele încă prinse în „valurile”/ voalurile rochiei luuungi a fetei din vis. Ieșirea pe uscat i-a „stilizat” partea de costum albastră a siluetei acvatice, presărată cu pătrățele de culoare ritmate ca-n frizele folclorice. Și o mai și acoperă, de foarte de sus, un voal alb cu sugestii antropomorfe, parcă un alt trup de abur, un *alter ego* al nuntirii. De ce-o fi ieșit la suprafață?

Mai în lateral, în colțul dinspre vitrină al sălii – o femeie pe jumătate mai atipică pentru Alina Gurguță, doar gambele albe ieșind, picior peste picior, dintr-un veșmânt maro-gălbui cu sofisticate adaosuri brodate în jurul unui chip adolescentin, cu buze groase, rujate și cu gene luuungi, luuungi...

Între ele – manechine costumate de Oana Maria Roșca, partizana reciclării, a reutilizării deșeurilor: de pildă benzi plastice galben-stins, aranjate în așa fel încât să compună și părul celor două fete care se uită cu jind către peștișorul de aur, și vesta-plus-fusta până-n pământ a uneia dintre ele, și *deux-pièces*-ul de cabaret al celeilalte, croite și cusute parcă din fâșii vegetale uscate, din hățșurile de pe marginile bălților (sau din Delta Dunării?; chiar,

cum își procură oare artiste/ artiștii materiile „neconvenționale”, „alternative”, naturiste sau industrialiste sau cum mai sunt ele, de prin locurile în care fie cresc singure, fie sunt produse manufacturate ori... „mașinofacturate”?!). Pentru Oana Maria Roșca reciclarea fiind un mod de a proiecta „un viitor mai curat, mai sensibil”, în care „lumea deșeurilor”, a „fragmentelor de memorie urbană”, și „lumea frumuseții”, „aparent opuse”, „coexistă într-un dialog fragil”. Formula e și „o formă de reflecție asupra propriului parcurs – un act de reconectare, dar și o fină ironie a destinului artistic”, „ironie a sorții (de artist)”: „după ce, de nenumărate ori, mi-am aruncat propriile lucrări la gunoi, iată că acum creez cu materiale provenite chiar din deșeuri”! Final fericit, încurajator, căci „ironia reciclării devine poezie vizuală” (citate din textul autoexplicativ).

Coadă luuungă a rochiei onirice, avansată către mijlocul sălii, ne dirijează într-acolo, în ocol pe partea stângă. Vom da aici peste alte manechine costumate de Alina Gurguță și Oana Maria Roșca, toate în dominante albastre, *bleu-ciel*, uneori spre *bleu-marinel*/ bleumarinul acclimatizat lexicalmente la noi, în interferențe albastru-verzi, albăstriei-verzui, turcoaz, în gama cromatică a apelor Oceanului planetar (când nu se-arată... negre – de unde denumirea Mării noastre, altfel destul de pașnică, un soi de lac scurs din Mediterana, practic închis, comunicant doar prin Strâmtoarea Bosforului...). În mijloc – o pată acvatică *bleu* cu vârteje în *degradé* către *bleu-marinel* bleumarin. Alte patru siluete Gurguță, dintre care două poartă și ele corpuri supra-adăugate, dar acum vaporos-albăstriei. Cele două Roșca, tot cu rochii albastre, de seară, în croieli scuurte, se remarcă și prin podoabele capilare fără chipuri, una „umflată”, cealaltă rectilinie, prelungită în unghi, ca de pasăre cu coadă. Tot din materiale „reciclate”? Certamente misterioase, mascate, „ascunse”.

Alături, în trio cu cele două Roșca – o primă față-costum de Andreea Roxana Stoian, „asortată” la culoare, dar în combinație cu un galben dinamizant, „șic”.

Pe perete coboară postere luuungi și destul de late cu fotografii din amintitele proiecte subacvatice și din altele, ale altora.

Lângă lăcușorul codrilor albastru, dacă nu doar o „baltă”, căci „la baltă” – nu-i așa? – se „dă” la pește, zac bieții de ei, peștii Anei Stanciu, recuperați din suspensiile acrobatice chișinăuene și puși laolaltă, claic peste grămadă, probabil gata pescuiți. Frumoși în nuanțele lor pastelate, scumpe-poveriste, privindu-ne tăcuți, cu câte-un ochi laarg-deschis. Cu o trimitere posibilă și spre „plușurile” umflate pe care răsfăturile epocii le adună în exces în camerele copiilor.

De reamintit că e vorba despre o absolventă UNArte, acum colaboratoare constantă, dar cu catedră la UNATC, cu interes apăsător pentru scenografie, de unde obiectualismul și poveștile avute în vedere, dramaturgia, scenariile, precum viața peștilor...

De partea cealaltă a celor două coloane de susținere din centru – alte postere prelinse pe peretele din dreapta (pe aceeași direcție a intrării în expoziție, cu spatele spre vitrinele exterioare).

În imagini:

Pe centru – creații ale Alinei-Maria Griga, și ea „reciclatoare”, dedată la fantezisme corporale, la interesante deviații de la realismul fizico-vestimentar. Așa e rochia neagră prelungită în opt mâini cu mânuși tot negre, o pereche adevărată, vie, restul distribuite iluzionistic în laterale ca niște ramuri ale torsului, toate cu degetele rășchirate coregrafic, amuzant-provocator. În catalogul-album apare și un manechin cu partea de jos, de la bazin până-n vârful picioarelor, reduplicată simetric în sus, fără cap și bust. Iar chipurile – acoperite de un soi de măști-peruci, una portocalie pe corpul negru din poză, alta în simetrie cromatică răsturnată, neagră pe rochia portocalie a unuia dintre cele trei manechine din fața posterelor, gri pe capul siluetei din centrul grupului statuar și din nou portocalie la

a treia. Alcătuite din șuvițe-șuvițe de pânză susținute de plase prin care poate că domnișoarele ne văd de-acolo, din străfundurile deghizamentului lor ludic, fără ca noi să le distingem fețele. Până una-alta, personajul-terț sau personaja-terță (riscând în continuare o inovație lexicală...) descoperă și o altă utilizare a capișoanelor-măști, bune și ca... mănuși!

Fâșia din dreapta pune în evidență, mult-mărite, structurile complicate ale ciupercilor arboricole, ca niște faguri (dar nu atât de precis-repetitive), ca niște – ei, da! – țesături, ca fragmente de broderii pe scoarțele care și ele „îmbracă” trunchiurile, le „înveșmântează”. Andreea Roxana Stoian e pasionată de miceliul de ciuperci, croiește – între altele – costume biodegradabile, vasăzică ecologice.

Iar pe coloana foto din stânga sunt reproduse la scară mare lucrări ale Doinei Lucanu: *Măștile protocolare*, variațiuni la figura eminesciană modelate în plasă, de unde aspectul de măști de scrimă, învelite/ învăluite într-o cămeșoale albă; și un costum evanescent-feeric, din aceeași pânză albă foarte subțire, atârnat în pădure, într-o postură contorsionată, cu clești de rufe din lemn agățați lateral, pentru menținerea fermă a contururilor, dar și ca semn de friabilitate, de provizorat către ceva, de viitoare uscare a umidității, fotografiat în *contre-jour*, aburos-forestier, ca proiecție a unui *Răsărit misterios*. Titlurile – deconspirate în catalog, unde apar și picturi cu *Obiecte însuflețite*, antropomorfe, și alte lucrări ale acestei artiste de formație clujeană, cu interes pentru desen și pictură, dar și pentru broderie și tapiserie, de-o mare subtilitate a compozițiilor. De pildă în probabilul *Copac al vieții* din micul „tablou” dispus în expoziția de la Teatrul Național pe coloana de susținere, față-n față cu posterele sale: coroană stilizată triunghiular, în formă de zmeu aerian, din fire de lână maro colate, parțial acoperite cu pastă, cu trunchi (de arbore) sau „coadă” (de zmeu) subțire, totul placat pe o foaie de hârtie manufacturată, nobilă, moale, semnată cu monogramă. *Copacul vieții* fiind în catalog titlul unei lucrări date 2000, așezate prin subtitlu sub specia *Fenotipului*, rezultat al combinației dintre genotip și mediul înconjurător, natural și biografic, drept care arborele e o... arborescență de fire textile

întinse și întoarse, drepte și ondulate, altfel decât în „tabloul” din expoziție, dar din aceeași „familie” vegetal-artistică.

Și mai vedem în centru, pe altă latură a aceleiași coloane, orientată spre vitrine, micro-instalația cu păpușelele lui Răzvan Vasilescu, și costumist, dar și obiectualist, producător de siluete miniaturale, humanoide sau animaliere, comice și totodată tușante, din materiale poveriste decupate, combinate, cusute, „reciclate”, cocoțate și aici, și la Chișinău-Iași, pe stinghiile lui Sergiu Chihaiia (dar despre ele – la momentul potrivit!). Alături, la îndemâna vizitatorilor, așteaptă o lupă – spre mărire la scară și-apoi contemplare minuțioasă, amuzată.

Până aici ne-am prefăcut că n-am văzut ce sare-n ochi de la intrare, dar rămâne și-n aburul depărtării, și anume, dincolo de coloane, în jumătatea a doua a sălii, opusă intrării – marea instalație aviatică și belicoasă și pacifistă și scutecist-reciclatoare și hazlie și înfiorătoare a aceluiași Răzvan Vasilescu, actualul director de Departament de Modă-Design vestimentar: asaltul multor zeci sau poate peste o sută de mici avioane asemănătoare cu cele de hârtie pe care le-am confecționat cu toții în copilărie împăturind câte o coală, aliniată pe traiectoria care coboară dinspre înalt, de pe o deschidere cât latura lungă a incintei, convergând în pieptul unui personaj care pare să fie un pilot căzut la pământ, în genunchi, cu cască și ochelari de zbor, cu capul deja frânt spre spate, țintit-izbit de plutonul de execuție prin bombardare, după care proiectilele se-adună grămadă în fața lui. Act sacrificial zguduitor și în sine, cu un plus intens în contextul războiului din proximitate, al invaziei militare rusești din Ucraina. Dar și crimă crudă-comică dacă dai atenție avionetelor, compuse din... scutece de copil mic rămase nefolosite (de la fiul autorului, trecut în altă etapă de creștere!), cu „aripi” de hârtie bidimensionale („îmbrăcate” de destinatarul prim, i-ar fi înconjurat bazinul...) și recipiente-balonașe umflate cu aer, devenite corpuri ale aeronavelor. Colosal efect vizual al teribilei escadrile: înțelegem că trăim sub o semi-cupolă agresivă, explozivă,

sub un masiv atac în curs, fără sugestia vreunui final. Pe de altă parte, proiectilele fiind toate albe, n-am avea de-a face doar cu un implicit protest anti-militarist, ci și cu un imaculat manifest pacifist, în caz că cele două nu sunt sinonime...

Și încă: în spate, la perete – manechine ale lui Vasilescu în salopete excentrice și cu măști fanteziste pe figuri, parcă de scafandri, dar și de piloți prin cosmosurile de prin basme, acoperitoare de fețe, dar cu ochi rotunzi de sticlă pentru privit înafară. În expunerile anterioare și în catalog – o fotografie „înscenată”: manechinii astfel costumați (dacă se acceptă forma masculinizată a substantivului!), toți în alb-gri-negru, cu câte o tușă maro, stau aliniați pe aripile unui avion cu trei motoare cu elice, în atitudini uzuale pe podiumurile de defilare, dar și de aviatori „marșiali”, atrăgând ironic atenția asupra caracterului „ofensiv” al paradelor, sfidător-agresive (pe lângă pozele șarmante, aluzive, parodice și cum mai știi profesionistele și profesioniștii modei să practice...). Măști „unies” (pre franțuzește), monocrome, fiecare altfel: una albă (sau alb spre crem), alta neagră, o bleumarină, o portocalie, o roză, o verde-închis. Tot în versiunile precedente și-n catalog, măștile mai sunt și așezate pe un rastel „european”, în bicolorul *bleu*-galben al steagului Uniunii noastre Continentale, ca marcă ironică suplimentară.

Și încă, și încă: în spate, pe posterele-fâșii – lucrări parcă ale Andreei Roxana Stoian în stânga, costumații feminine vapoase, și cinci „*banner*”-e fotografice ale lui Matei Arnăutu, dominate de cele patru volete centrale în care vedem cerul albastru presărat cu nori crepusculari, portocalii-cenușii, străpunși de coloana de fum alb lăsată în urmă de un reactor: cer săgetat, însângerat. Fundal pentru bombardamentul lui Răzvan Vasilescu. Iar în dreapta – alte imagini tot ale lui Arnăutu, dar în alb-negru, cu sugestii distructive și ele: mase turbionare de fum năvălind spre obiectivul camerei după explozii probabil apocaliptice, poate nucleare, o femeie încărunchită acoperindu-și urechile cu palmele într-un cadru, privind în altul către soarele stins din zare, la apus, dincolo de pământul ars, calcinat. Matei Arnăutu – creator-foto-video și

multilateral, inițial pictor cu patalama (ca absolvent al secției de specialitate de la UNArte), profesor de „proiectare digitală și prelucrare computerizată a imaginii”, artist obiectualist, instalaționist, nu în ultimul rând ticlucitor de vizualități tipografice, paginator de albume și cataloage precum acesta, întotdeauna de-o vizualitate acroșantă.

În cel mai amplu modul al expoziției va mai fi loc și pentru un prim costum tip Antoaneta Tica (descrierea „patentului” – mai la vale!), și pentru câteva personaje ludice co-semnate Popp-Gurguță și Popp-Stoian, și pentru o primă „extraterestră” a Andreei Roxana Stoian, și pentru un fel de „semnături” parietale ale lui Arnăutu, care-și urcă pe verticală câteva dintre salopetele sale decupate, regândite ca forme „în sine”, cu contururi nu doar exterioare, ci și interioare. Aici – negre, gri, kaki. Haine ca niște harnașamente. Profesor la Modă, deh!

Gata!: pătrundem pe culoarul larg cât o a doua sală de expoziție prin care se avansează spre a treia și spre intrarea în cea de spectacole a Teatrului.

Lângă garderobă și vizavi – manechine costumate. Pe perețele întreg din dreapta – alte postere.

Ne întâmpină două vestimentații energice ale Andreei Roxana Stoian, în aceeași gamă albăstrie cu tușe galbene și cu pete multicolore amestecate pe câteva porțiuni alcătuite chiar din petice, autoarea fiind și ea o „reciclatoare”. În spate, un ștraif parietal pe care pătrățelele aliniat sunt etalate într-un *gros-plan* jucăuș. Domină vizual pălăriile cu aere de mari ținute, dar și hazoase, din pânze subțiri, galbenă, albastră, neagră (personajul secund purtând una pe cap și ținând și-n mână o alternativă neagră!), întinse pe structuri de susținere capricioase, desenate în interiorul unor cercuri mărișoare sau foarte mari.

O mai întâlnim și pe a doua „extraterestră” a Andreei Roxana Stoian, ambele cu forme capilare ca a E.T.-ului din filmul lui Steven Spielberg: cea

de-aici – înfășurată de la gât în jos în voal albăstrieu ca albăstrelele, după ce prima fusese înveșmântată în albastru și bleumarin.

În compensație – costumele-vârtejuri albe de pe posterul din prima sală și din catalog, purități unduitoare...

Urmează Venera Arapu, care, pe două mari panouri reunite într-unul dublu-lat, aglomerează în frize fotografii ale creațiilor sale vestimentare de toate felurile, în tehnici diverse, game cromatice diverse, focalizări diverse. Prin acumulare, atare „paradă” *prêt-à-porter* urcă de la nivelul mesajelor „comerciale” la cel al reflecției conceptuale, sintetice, metanarative. Și se mai adaugă în față, ieșit puțin în relief, un veșmânt subțire, rochie lejeră sau halat sau kimono atârnat de o stinghie-umeraș care reface axele corporale cruciforme, cu ce imprimeuri pe costum, și pe corp, și pe brațe, și pe umerii și spatelile care se văd în alunecarea parțială de pe axa de sus?: tot frize-frize cu fotografii în montaj de creativitate Arapu, încât rochia din prim-plan se face ecou al panoului mare, „punere în abis” a „paradei” din spate și a întregii cariere a autoarei, cele două compoziții parțial suprapuse devenind o „instalație” *sui generis*.

În catalog – modele elegante fotografiate în spații delabrate, ruinate, invadate de *graffiti*-uri, în contraste atent studiate. Costumele – rafinat-experimentale, purtătoare de scriituri lizibile și de alte semne, spoturi, rețele, reiaje, uneori cu surse realiste, alteori abstracte, misterioase.

Și intrăm în zonele dominate de Antoaneta Tica, creatoare a unui număr semnificativ de costume din expoziție!

Trimițând o mesageră în prima sală, urmărise acomodarea cu maniera sa predilectă, polemică față de unul dintre principiile vestimentației, și anume acela conform căruia, oricum ar fi cusute, împletite, țesute, hainele învăluie corpul, mulându-se pe contururi, practic paralele cu suprafețele

tegumentare. Însă „învăluirea” poate fi obținută și prin alte formule de acoperire. Pe copaci cresc coji groase și mușchi, însă adevăratele lor veșminte sunt coroanele, rețelele de crengi și frunzișurile îndepărtate de trunchiuri. Preluând sugestia, Antoaneta Tica folosește tije din materiale diverse, plastice sau reciclabile, sugestie de rămurișuri bogate, mai ales ordonate, din linii drepte și dese, ca-n alunșuri sau în stufărișuri. A rezultat o manieră foarte personală de verticalizare a costumelor față de suprafețele corporale, cu un aspect deopotrivă fastuos și jucăuș.

Ca-n viață și-n diversitatea universului vegetal, filaturile se vor mai și încâlci, ideea de frunziș se va mai și transpune în componente cu contururi efective de frunze, materialele se vor diversifica prin convertirea la înveșmântare – de pildă – a unor plase/ rețele deturnate de la utilizările lor practice. La extrem, pot deveni tije până și etichetele comerciale desprinse de pe sticle și de pe alte ambalaje, rulate strâns, devenite indescifrabile, nu i se face nimănui „publicitate mascată”, ținta fiind avansul către o policromie luminoasă, vesel-pestrită, mesajul luând și o turnură protestatar-anticonsumistă, de vreme ce purtătoarea poartă o mască și respiră printr-un tub de plastic – sau sângerează în sticla de la capătul de jos, plină de lichid parcă-sangvin, dacă nu cumva își trage de-acolo seva?!

Alte personaje din totalul de 6 (șase) din sala a treia, 7 (șapte) cu tot cu vestitoarea: o domnișoară strânsă într-o carcasă cu aspect de coajă de copac și alta învelită în plase ondulate, plus alte accesorii; o războinică de aspect roman, cu un soi de coif-coroană vegetală și mantie din fire aglomerate, de fapt recuperate din cablaturi electrice și electronice; o femeie neagră în costum alb, un bărbat alb în costum feminin tot alb, din tije-fire-fâșii de plastic transparent adunate într-o rochie care curge până-n podea, într-un guler și-n colane argintii, al bărbatului-aproape-ambisex fiind lăsat în jos de-o parte și de alta a umerilor, de parcă ar avea aripi, poate sugestie îngerească, de unde indistinția demult admisă, concluzie a dezbaterilor scolastice medievale...

Fantezie debordantă, prelinsă în tije și filaturi.

Mărite, câteva detalii din costumul cu etichete urcă pe panoul din spate, dinspre sala de spectacole, în contrapartidă experimentalistă la posterul vecin, tot în gamă de roșuri spre castaniu jos, spre portocaliu și galben sus, cu două personaje dedublate, elegante în ținutele lor de seară intens colorate, semnate de Liliana Țuroiu.

De cealaltă parte a ușilor către Sala Mică a Naționalului (mărișoară și sala, nu doar foaierea cel ramificat modular...), revine cu două costume Oana Maria Roșca, botezată de Unda Popp BOMBoana, în tandem cu BOMBalina (Gurguță), expozante împreună, sub aceste supranume, în 2024 (la Galeria 15D de la Hanul cu Tei, din Centrul Vechi al Bucureștiului). Primul folosește ambalaje de... bomboane, cutii și învelitori de caramele Poiana, trase în ciocolată: din cartoane sunt decupate cartonașe suprapuse ca bluză-corset a tinerei înamorate de dulciuri, șal pentru umeri și pălărie, iar din staniolurile pictate în roșu și maro, cu striuri aurii, sunt tăiate șuvițe strânse în mânunchiuri pentru păr, breton, penaj la pălărie, fustă înfioată. Fata ține în mâna dreaptă o cutie de caramele glazurate pe care le oferă celor din jur, iar pe jos e plasat capacul din carton în care să fie depuse învelitorile.

La câțiva metri depărtare, lângă o coloană centrală, a doua BOMBoană, înveșmântată în multe-multe învelișuri din staniol cu fețele imprimare roșu-comercial, de napolitane KitKat, și ele trase în ciocolată (probabil o preferință personală...), poate și de la alte produse, după cum cercetările viitoare vor putea stabili.

Enormă bufonadă în vremuri de excesive consumuri dulci!

La peretele de mare suprafață din dreapta ultimei săli, cum privești către geamurile și ușa dinspre spatelile clădirii – instalația lui Sergiu Chihaiia, căruia de ani buni, să tot fie aproape două decenii,

i-au putut fi văzute numeroase lucrări în expoziții personale și colective: mai întâi costume, în linia studiilor de la Moda bucureșteană, dar cu tot mai libere evadări spre alte ținte, materiale, tehnici de lucru. Se definește ca sculptor, textilist și designer, adăugând că „în focul creației, le îmbină pe toate, devenind scenograf” (cf. prezentării din catalogul de față). De o mare mobilitate, de unde și titlul său *Exodus Wonderland* (pentru expuneri personale la galeriile Atelier 030202 și Simeza, în 2015), tentat și de friabilități, oricât de riscante, de unde propunerea unui *Regat din hârtie* (în personala de la Galateca, 2016), cu alte și alte compoziții, obiecte, asamblaje mai ferme ori mai fragile. În ultima vreme, prezent cu eșantioane lemnoase, în configurații adaptate la spațiile mai largi sau mai înguste de care a dispus.

Ideea de pornire: regnul vegetal din care se obțin fibrele pentru țesături se prezintă fie în ipostazele moi ale ierburilor, cerealelor, stufărișurilor, fie în cele tari ale trunchiurilor și crengilor de tufișuri și copaci. Sergiu Chihaiia s-a decis să se ocupe de ultimele ca surse ale artelor textile și să le studieze expresivitatea exterioară, dincolo de care zace potențialul textil. A început să colecționeze ramuri și rămurele, crengi, crăci. Le-a curățat de coji, le-a uscat, le-a „developat” ca bețe din lemn alb, de-o plasticitate aparte, „osoasă”, parcă „între regnuri”, adică... „între lumi”. Materie primă extrasă din vegetalul tare al pădurii planetare ca o colecție de epure desprinse de sol și de soarta înrădăcinării într-un singur loc, dimpotrivă: migrante, dinamice, în permanente reazezări, stivuirii, încrucișări, așa cum și oamenii își încrucișează membrele superioare la piept sau când își cuprind busturile și pe cele inferioare când stau picior peste picior sau, neașezați, își împletesc gleznele a dezinvoltură (mascând de multe ori stinghereli, timidități...). La Târgul galeriilor *RAD/ Romanian Art Dealers 2025*, în incinta generoasă a ansamblului hotelier CARO, i s-a oferit zidul exterior al unui corp de clădire unde și-a putut amplasa porțiuni mai ample din colecția de lemne albe, surse artistice din vegetale tari, „osoase” pe dinafară, fibroase pe dinăuntru, vagante prin lume. În alte expuneri colective, unde a avut rezervat doar un soclu, o

nișă, un colț, a detașat eșantioane comprimate ale mesajului mare, și ele provocatoare de reflecții, de interogații, poate și de neliniști ori amuzamente. La fel și-n primele două *între lumi*.

Pentru ca în cea de-a treia etapă a proiectului să capete zona din dreptul amintitului perete lat și înalt, cu posibilități de atârănare de șinele pe care stau înșirate spoturile de lumină (normal, ca la teatru!). N-a transportat cantități mari de lemn, n-a stivuit pădurea ca la *RAD*, construind în schimb structuri sugestive în mai multe moduri: un mic morman de surcele bune pentru foc, de unde a pornit uluitoarea evoluție a speciei; pseudo-„unelte” proptite la perete, parcă o greblă, parcă o coasă, suprapuse, încălecate, sprijinite unele de celelalte în „V”-urile ramificațiilor, ale „crăcanelor” (cum le spun copiii și meșteșugarii; a folosit alteori și împletituri/ „articulații” din pânză albă răsucită marinărește în odgoane *ad hoc*); țepușe ascuțite la un capăt, aliniat ca niște proiectile care pot străpunge țintele, obiectele sau corpurile vizate; și alte alăturări care pot fi ușor supuse permutărilor. Stelaje complicate sau lemnișoare risipite aleatoriu. Jumătăți de „covrigi” albi aliniat pe-un băț mai gros. Crengi firave atârănând de șinele de sus și altele mai vânjoase predispușe la urcare, la înălțare. Sfărâmaturi din apocalipse regeneratoare despre care Chihaia a făcut vorbire și scriere. Le-o fi aranjând după planuri și calcule doar de el știute, după cum pare să dovedească mica „organizare de șantier” de lângă instalație, de la poalele coloanei de susținere din centru: un trunchi mai grosuț și un băț mai subțire cu „crăcană” au fost aduse acolo înfășate la capete și la mijloc în pânză mai albă decât maroniul șters al lemnului incomplet „osificate”, prinse și cu găici speciale, deci aflate sub monitorizare riguroasă, în timp ce pe jos e întins un „etui” din același material, cu lăcașuri în care sunt introduse crengi minione așa cum se pun șurubelnițele în suporturi similare.

Mistere ale materiei lemnoase explorate foarte liber, dincolo de pretențiile de inginerie forestieră...

(Și apropo de evadări, mobilitate, exod, dinamism, înrădăcinare și dezrădăcinare, migrație: merită menționată – fără a exagera în direcția unei

interpretări prea strict-biografiste – proveniența basarabeană a lui Sergiu Chihaia, strămutat mai întâi la Suceava pentru studii liceale de artă, apoi la București pentru cele universitare și definitiv.)

Urcăm finalmente și pe balconet pentru lucrările lui Alexandru Mărginean.

Absolvent de Artă monumentală, elev al lui Ion Stendl. Interesat de contextualisme exterioare, cu un doctorat despre *Conceptul de artă ambientală*. Artist foto-video și profesor la Departamentul respectiv de la UNArte, convertit și transferat la un moment dat la Modă, dar... crescut picturalmente în familie, fiu al Olgăi Morărescu Mărginean și al lui Viorel Mărginean, ea – graficiană și pictoriță, el – pictor, pictor mare, deci îndeletnicire și a lui Alexandru M.

În etape anterioare a expus și fotografii de artă, eventual prelucrate, „procesate”, și tablouri. Acum a venit doar ca pictor.

La baza scării – un tablou impunător, înalt, și un diptic tot vertical, cu câte două cadre pe fiecare volet, pe peretele care se duce-n sus, iar pe balconet – alte trei lucrări orizontale, sub plafonul scund, una pe o pânză la fel de generoasă ca prima de jos, celelalte mai strânse.

Policromii bogate, în game vii, deschise, pastelate sau ardente: un fundal care ar putea trece drept un decupaj naturist, de vară vântoasă; florale și colinare idilice în cele patru cadre reunite; o încălecare de tauri maro și alb proiectați pe un profil muntos, în tehnică post-braquiană, peticele de culoare generând relativizarea percepțiilor optice, nefiind deloc exclus ca animalele să fie fantasmatic; un nud feminin pe fundal roșu și-n prim-plan cu striuri ca de ploaie bătând oblic, simultan în ambele direcții; și un cuplu în act, ea ocupând toată lățimea, cu corp integral, în șpagat, el ivindu-se din stânga, din profil, doar de la brâu în sus, pictat ca o umbră neagră, în contrast cu rozul roșietic al pielii ei, o mână a lui ridicându-i în aer un genunchi, totul sub altă „ploaie” de striuri multicolore, inexplicabile.

Naturism vegetal și animalier, corporalitate și sexualitate omenească, realism ambiguizat prin diverse soluții de „procesare”.

Poate cu intenția – a curatoarei, a artistului, a echipei? – de a rezerva pentru tablouri, pentru pictură balconetul din ultimul modul al expoziției, vizibil de departe și străjuitor al foaierei, podium înalt, înălțat, „înălțător”, adecvat „Reginei artelor”, către care „urcă” finalmente întreaga desfășurare a expoziției, povestea fantezismului vestimentar sau teatral-performativ și-n atâtea alte feluri.

Detaliu important: lemnul Chihaia e plasat și aici, în turnul de observație, într-un stelaj restrâns, dar alambicat, în contrapunct cu instalația amplă de jos.

Și cu un epilog: de-o parte și de alta a ieșirii din spate, în roluri de cavalerese de veghe la posturile lor – încă două manechine ale Andreei Roxana Stoian, dintre cele costumate fantezistic în alb.

*

În scurtisimă recapitulare:

Un proiect gândit îndeajuns de permisiv pentru a le permite tuturor membrilor și membrilor grupului să participe cu ce au creat mai bun, punându-le/ punându-i în valoare ca artiste/ artiști de remarcabile calibre. Cu idei și cu soluții de mari expresivități.

Un apreciabil efort de elaborare teoretică, de programatism explorator, de conceptualizare, de – pe scurt – reflecție inovatoare, necesară și caracteristică emancipării experimentaliste a domeniului, în căutare de noi cristalizări artistice „autonomiste”.

Emancipare, dezinvoltură, versatilitate, cu excelente rezultate.

Și un soi de dinamism performativ implicit. Ceea ce pentru colegii din branșele plastice „clasice” a presupus în vremurile recente și actuale eforturi de ieșire din tipare le-a fost dintotdeauna familiar

„modiștilor”. Graficienele și graficienii, pictorițele și pictorii, sculptorițele și sculptorii s-au străduit să se pună în mișcare pentru a se expune pe ele însele, pe ei înșiși în „performanțe” și „întâmplări”, în „*performance*”-uri și „*happening*”-uri, „performări” teatralizate de expresivități vizuale, cum nu se făcea până nu de mult. Or, „*performing*-ul de costum”, cum a numit și a predat Unda Popp operațiunea, preluată terminologic de Oana Maria Roșca sau de Răzvan Vasilescu, de toate promoțiile de absolvenți ai Modei și Designului vestimentar, cu varianta „costumului de *performance*” a Antoanetei Tica (a se vedea titlul tezei sale de doctorat: *Costumul de performance – Artă în mișcare*) și cu cea a Alinei Gurguță, „scenografia de costum”, speculează mica-marea diferență dintre verbul la forma de prezent continuu și cel substantivizat, „*performing*” versus „*performance*”: ambele presupun desfășurarea temporală, însă ca proces în cazul artei în permanentă paradă, pe când cea „performată” de autoare și autori neobișnuiți cu „luminile rampei” are doar statut de eveniment unic, în principiu irepetabil. „Modiștii” străbat dintotdeauna podiumurile sub reflectoare, nu tânjesc după utopia de-a ajunge sub fasciculele lor, concentrându-se în schimb asupra manufacturării cât mai libere, experimentaliste, cu – ziceam – excelente rezultate.

Reafirm: proiect-reper, „bornă” în istoria artelor plastice/ vizuale românești, pe traseul de emancipare al fostelor-„decorative”.

Între lumi – acum între etapa a treia și următoarele, necesare și obligatorii: o datorie morală!

Ion Bogdan Lefter

Între lumi

Deși lucrăm de mult timp împreună, nu doar ca profesori, ci și în diferite și numeroase proiecte artistice, acest demers este și pentru noi o noutate, fiind vorba de prima expoziție colectivă a profesorilor Departamentului Modă din cadrul UNArte.

Expunerea dezvăluie un loc privilegiat al creației, unde certitudinile dispar și unde posibilitățile se multiplică la nesfârșit. Diversitatea lumilor pe care vă invităm să le descoperiți ilustrează preocupările unei echipe armonios sudate în timp, dar care a lăsat fiecăruia libertatea de a explora și de a forța granița dintre realitate și imaginație. Expoziția acoperă o mare diversitate de lumi, de la cea de vis, la cea apocaliptică, de la cea a adâncurilor apelor, la cea liliputană, de la...

Comună este factura generală experimentală, dar mai ales convingerea noastră că veșmântul este cel mai bun comunicator al conceptelor de tot felul. Banala haină, accesibilă oricui, este purtătoare de mesaje, de la cele mai evidente, la cele insidioase, care pot dezvălui adevăruri altfel bine ascunse.

Expoziția prezintă experimentele creative văzute ca soluții de adaptare la lumea înconjurătoare. În funcție de personalitate, fiecare a explorat câte o zonă a existenței sale cu sensibilitate, dramatism, responsabilitate sau chiar cu simțul umorului. Imaginea artistică propusă nu are doar un singur înțeles. Mesajele utilizate au mai multe sensuri, trezind reacții, asociații de idei, emoții diferite fiecărui vizitator. Publicul este invitat să privească lumile noastre, dar și în interiorul său, să-și asculte propriile gânduri trezite de contemplarea instalațiilor.

Unda Popp

Noiembrie 2025

Prof. univ. dr.

Unda Popp

Prof. univ. dr. Unda Popp este absolventă a Institutului „Nicolae Grigorescu”, promoția 1978, și din 1990 predă în cadrul UNArte, unde a contribuit la modernizarea și la dezvoltarea Departamentului Modă (pe care l-a reorganizat și condus în perioada 2005–2019), promovând un învățământ orientat spre creația artistică experimentală și interdisciplinară în care se manifestă astăzi moda, înțeleasă ca fenomen integrat artelor vizuale.

În același timp, Unda Popp a semnat scenografii de film (*Liceenii în alertă*) sau de teatru, la Odeon, Masca, Teatrul Evreiesc de Stat, Teatrul de Operetă „Ion Dacian”, Teatrul de dans din Sibiu, Teatrul de Balet „Oleg Danovski” din Constanța. Interesul pentru costumul de dans i-a adus în 2022 premiul UNACOR.

Unda Popp a realizat și evenimente încadrate în categoria Performingului, precum cele desfășurate la Mogoșoaia sau cele organizate cu prilejul numeroaselor expoziții de costum pe care le-a curatoriat în București (MNAR, MTR, TNB, MNIR, Muzeul Colecțiilor, Muzeul Cotroceni), în țară (Constanța, Iași, Brașov) sau în străinătate (Paris, Veneția, Balcic). Unda Popp este inițiatoarea volumelor colective ale Departamentului Modă și a semnat lucrările *Performingul de Costum*, *Costume pentru Lacul Lebedelor* și *Istoria Brâncovenilor și performingul de Costum*.

Instalația „Între vis și realitate”

În logica paradoxală a visului, veșmântul enorm ce amintește de barocul fastuos vorbește despre inutilitatea practică și exprimă gestul poetic al cufundării în țesătura cu broderii vălurite, unde alături de delfinii Anei am întâlnit și peștișorul de aur.

În realitate, jocul înlocuiește orice logică și propune o baie de tului vapoase într-o cadă regală în dorința de a regăsi aceeași lume de poveste în care minunile se pot întâmpla.

Unda Popp

Prof. univ. dr.

Doina Lucanu

Floarea-Doina Lucanu este artist vizual, membru al UAPR (din 1990) și profesor universitar doctor la UNArte București, Departamentul Modă-Design vestimentar (masterat). A absolvit în 1982 Institutul de Arte Plastice „Ion Andreescu” din Cluj-Napoca și în 2007 a susținut un doctorat în arte vizuale la Universitatea de Artă și Design din Cluj-Napoca. După absolvire (1982), a lucrat la Institutul de Modă din București (IMOD), iar din 2001 este cadru didactic titular la UNArte București.

Ca artist vizual, a participat, organizat și curatoriart expoziții, bienale și trienale de artă vizuală (șase expoziții personale, 16 expoziții internaționale, peste 50 de expoziții naționale și de grup), dintre care amintim: Trienala Internațională de Tapiserie București/România (2000); expoziție de grup München/Germania (2001); Trienala Internațională de Broderie Cluj-Napoca/România (premiul I pe 2002); expoziție de grup Veneția/Italia (2002).

Pentru activitatea artistică, a fost recompensată cu medalii și premii, dintre care amintim: 2004 – medalia „Meritul Cultural clasa I” – Pentru întreaga activitate; 2003 – Premiul UAP din România pentru „Artele Focului”.

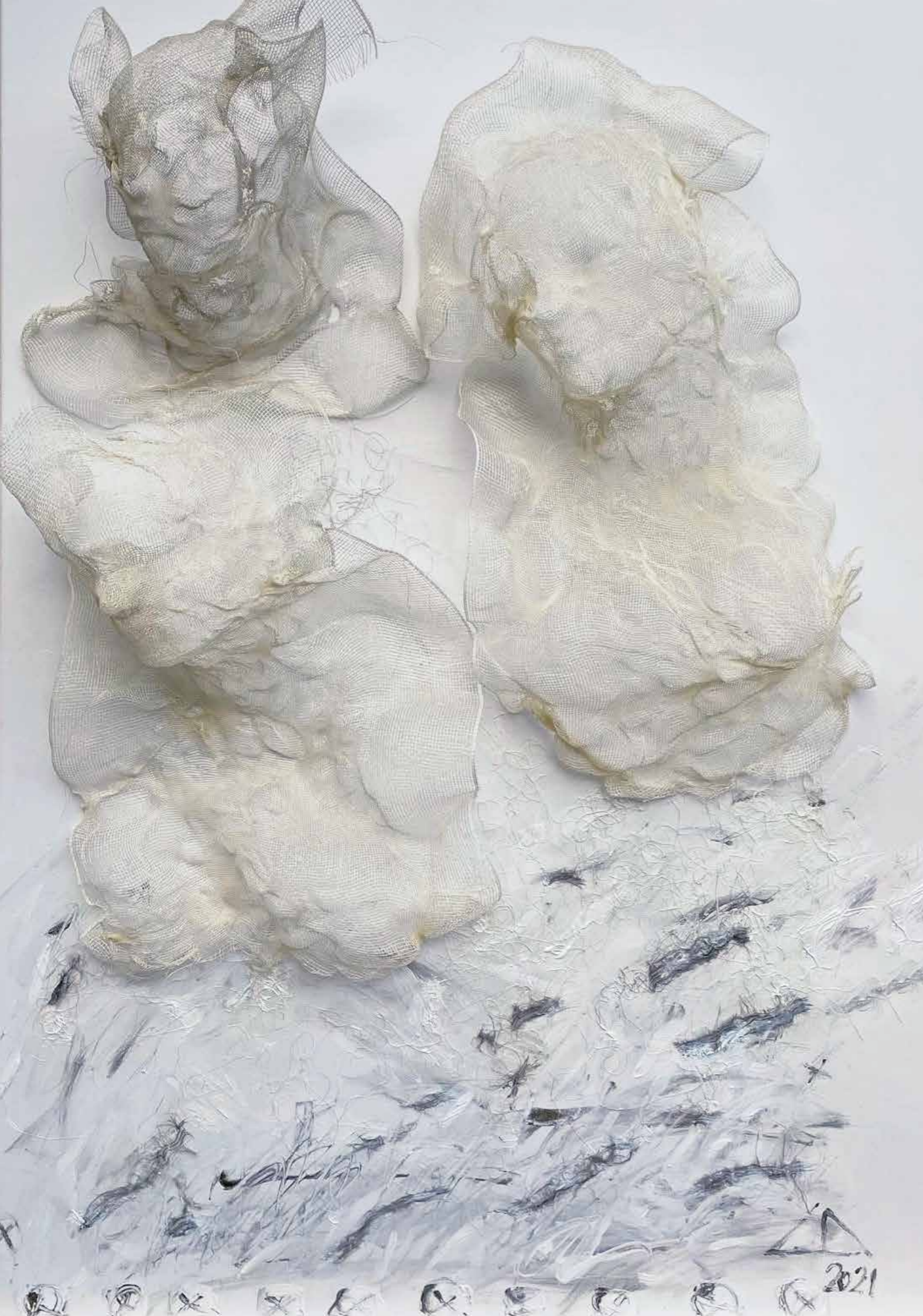
În cadrul activităților universitare, a curatoriart, organizat și coordonat peste 80 de expoziții, proiecte, concursuri și videofilme (18), dintre care amintim: Concursul internațional organizat de firma Triumph 2011 (locul III la Berlin/Germania); Concursul internațional „Arts of Fashion”, San Francisco/SUA (2013/2014/2015); director de proiect AAICREA-UEFISCDI nr. 328 (2014–2017); „L'art des Convergences”, Palais de Beaugue, Paris (2019); „50 de ani Școala de modă din București” la Muzeul Național de Artă al României (2021); Concursul internațional Mittelmoda, Milano/Italia (premiul pentru creativitate 2024). A publicat la Editura UNArte două cărți ca unic autor și opt cărți drept coautor.

Copacul vieții (Fenotip 2000)

Măști protocolare I

Măști protocolare II

„Între lumi” este lumea mea creativă, plină de poezie și de farmec, de bunătate și de cântec, de sănătate și de umor, de dor și de veselie, de frumusețe și de adevăr, în care am crescut, m-am format ca om și mai apoi ca artist. Această lume a dezvoltat în mine o alta, plină de creativitate și de idei pe care zilnic le exprim cu bucurie în tot ceea ce fac, în felul în care mă îmbrac sau mă manifest prin diversele limbaje de comunicare ale existenței mele. Îmi aloc timp pentru creație, și-mi creez spațiu pentru o existență plină de iubire și de farmec.

Pentru mine, „Între lumi” este „Copacul vieții” (Fenotip); sunt „Muze efemere”; sunt „Îngeri brodați”.

„Între lumi” este un „Răsărit misterios”; sunt „Măști protocolare”; sunt desenele mele mai vechi și mai noi – sunt „Obiecte însuflețite”.

„Între lumi” sunt zecile de idei creative transpuse pe parcursul anilor, în tot atâtea lucrări personale, realizate în diverse materiale și tehnici sofisticate (mixed media).

„Între lumi” este bucuria de-a trăi și de-a iubi această lume complexă, contemporană cu noi toți.

„Între lumi” este o lume creată de mine după bunul-plac, este farmecul vieții mele!

Pentru mine, „Între lumi” este ceea ce las în urma mea celor din jurul meu, în memoria celor care m-au cunoscut, a celor cu care am conviețuit, în memoria celor care m-au iubit și pe care i-am iubit, în memoria timpului trecut și prezent!

„Între lumi” este multă iubire, dor, rătăcire, împlinire și comunicare, pământ, apă, soare, ploaie, flori, cerul înstelat... multă creație!

„Între lumi” e lumea mea interioară, universul meu creativ plin de concepte și de idei!

Doina Lucanu

Lector univ. dr.

Venera Arapu

Venera Arapu este lector universitar la UNArte București și designer, creator al brandului care îi poartă numele.

Născută în anul 1968, a absolvit Liceul „Nicolae Tonitza” și apoi Universitatea Națională de Arte (1995), fiind licențiată în arte vizuale, specializarea Arte textile-Modă. Au urmat studii aprofundate în Franța, la școala ESMOD (1998), și un stagiu de un an și jumătate la Givenchy, sub direcția artistică a lui Alexander McQueen. A fost și designer al casei Paule Ka, după care și-a lansat propriul brand și în Franța, unde a locuit și activat timp de 20 de ani.

A obținut un doctorat în arte vizuale/modă feminină, iar din anul 2011 predă la secția de Modă a FADD/UNAB.

De-a lungul activității sale profesionale, dar și în calitate de creator al brandului Venera Arapu a participat, începând cu anul 1999 și până în prezent, la evenimentele Fashion Week de la Paris, Londra, Milano și New York.

De-a lungul activității academice, a participat la numeroase expoziții, dintre care amintim: „L'art des convergences”, Palais de Beaugue, Paris, 2019, „50 de ani. Școala de modă din București”, Muzeul Național de Artă al României, 2021; Romanian Creative Week, Iasi 2021/22/23/24, atât cu colecții proprii, cât și cu colecții realizate de studenți sub coordonarea sa.

Este specializată în vestimentație feminină/prêt-à-porter de lux.

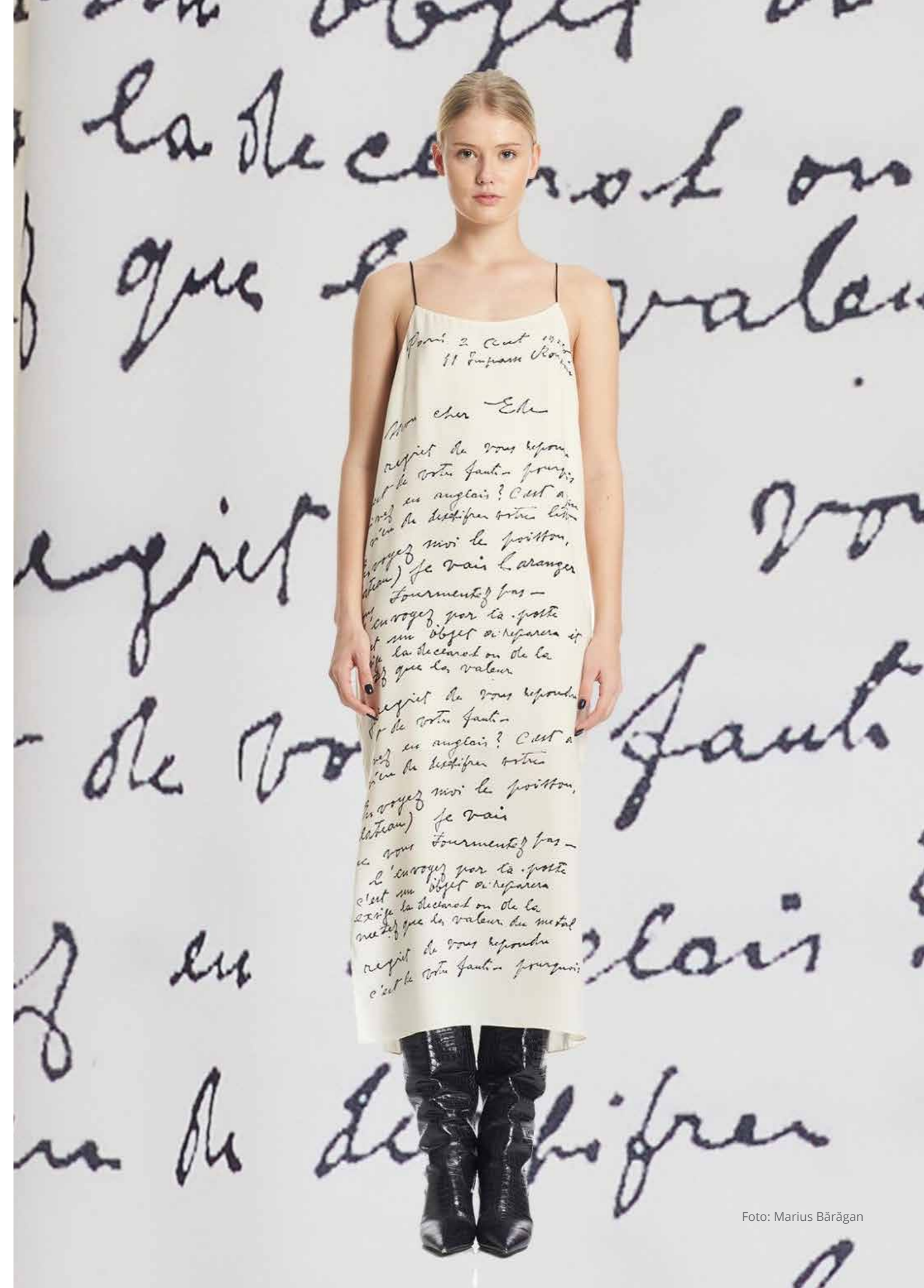

Foto: Marius Bărăgan

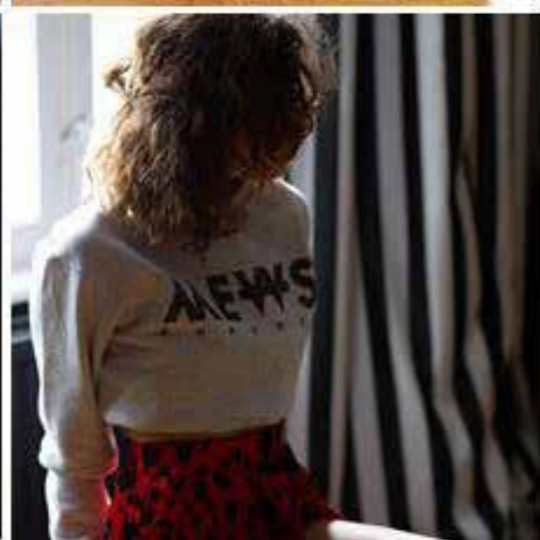
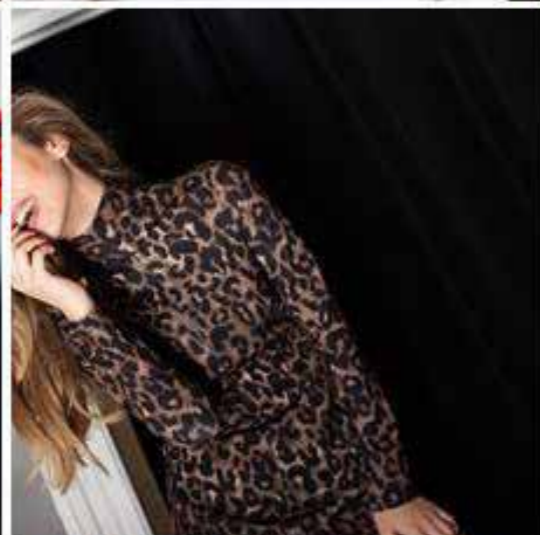

Foto: Corina Olaru

Personal, am ales să cred în posibilitatea existenței mai multor dimensiuni și universuri paralele, căci asta mă lasă să visez în general...

Din postura de creator, de artist, între aceste lumi paralele, „între două lumi”, se află exact acea zonă în care realitatea se întâlnește cu imaginația. Doar creația este cea care poate aduce în lumea reală ceva ce există doar în lumea imaginației artistului.

Creația reprezintă acel spațiu unic care nu face integral parte nici dintr-o realitate, nici din cealaltă. Dar, prin alchimia creativității, lumea imaginară devine lume reală. Aceste două lumi care se întrepătrund și care dau naștere frumosului și artei în general, sub toate formele ei, simbolizează dualitatea existenței în general, înglobând totodată lumea materială și domeniul spiritual.

Și atunci, ne putem întreba: oare viața unui artist nu se desfășoară într-un spațiu care nu face parte integrantă dintr-o realitate sau din alta?

...între două lumi?

Venera Arapu

Foto: Corina Olaru

Foto: Corina Olaru

Conf. univ. dr.

Liliana Țuroiu

Liliana Țuroiu este conferențiar universitar doctor la Universitatea Națională de Arte din București, cu peste 20 de ani de experiență în educație artistică și cercetare. Cu o specializare în arte textile și design vestimentar, a format generații de studenți, contribuind la dezvoltarea unor programe academice inovatoare. Activitatea sa academică este completată de implicarea ca mentor și coordonator al unor proiecte educaționale și culturale de anvergură.

În paralel, Liliana Țuroiu este un artist vizual apreciat, cu peste 100 de expoziții solo și de grup organizate în colaborare cu instituții renumite, precum Ateneul Român, Palatul Schönbrunn, Ateneo Veneto sau Castelul Bran. Proiectul său „Zestrea” reinterpretează patrimoniul cultural românesc într-o manieră contemporană, fiind totodată un exemplu de integrare a cercetării în creație.

Liliana Țuroiu a fost președinte al Institutului Cultural Român (2017–2019), director al Institutului Cultural Român din Belgia, Luxemburg și Țările de Jos (2019–2023) și coordonator general al prezenței României la Festivalul Internațional de Arte EUROPALIA 2019. Distinsă cu titlul de *Chevalier de l'Ordre des Arts et des Lettres*, Liliana Țuroiu continuă să fie o voce importantă în promovarea artei și culturii românești pe scena internațională. Prin numeroasele prelegeri susținute la conferințe internaționale, parteneriatele cu instituții culturale și prin activitatea sa ca ambasadoare a unor platforme culturale precum Brussels Art Fair (BRAFA) și European network on cultural management and policy (ENCATC), continuă să inspire și să promoveze excelența artistică.

Trăiesc între lumi.

Între lumea vizibilului, a formelor, a materiei care se lasă atinsă, și lumea nevăzutului, unde idei, emoții, memorie se contopesc într-un atelier fără margini, fără timp. Aici, între lumi, clipa capătă formă, iar timpul – culoare. Aici am înțeles că frumosul nu se cucerește, ci se contemplă, că adevărul nu așteaptă la capătul drumului, ci sălășluiește în fiecare clipă trăită cu uimire. Așa că am ales să rămân aici, între lumi, unde adevărata artă nu se creează, ci se descoperă odată cu lumina ce se aprinde înăuntru.

M-am născut între lumi.

Asemenea celor din generația mea, am deschis ochii într-un timp al tăcerii, al ordinii impuse și al viselor ascunse sub pleoape. O lume în care lumina trebuia cântărită, iar libertatea purta chipul unei speranțe încă nerostite. Apoi, într-o altă parte a lumii, am învățat respirația libertății – vastă, dar uneori rătăcită în propria-i abundență. Între liniștea care îngrădea și vuietul care tulbură, am învățat să-mi ascult pasul, să găsesc un sens între două respirații ale aceluiași timp. Între aceste două lumi, cea a tăcerii și cea a zgomotului, mi-am construit drumul.

Drumul între lumi.

Am continuat să merg pe acest drum, între două lumi: cea a creației și cea a diplomației prin artă. Două universuri ce nu s-au privit niciodată ca opuse, ci ca oglinzi care s-au completat, fiecare purtând reflexul celeilalte. Ca artist, am învățat să ascult tăcerea unei linii. Ca diplomat, am învățat să ascult tăcerea dintre cuvinte. Ca om, am învățat să ascult tăcerea care unește, tăcerea care întâlnește, tăcerea în care se naște adevărata legătură dintre oameni. Între lumile acestea am descoperit sensul construcției care nu se măsoară în aplauze, ci în urmele lăsate în mintea și în sufletul celuilalt, în profunzimea legăturilor create. Acolo, la granița invizibilă dintre expresie și dialog, am învățat că punțile nu se ridică din piatră, ci din încredere. Fiecare proiect, fiecare întâlnire a devenit un pod între lumi: între trecut și viitor, între ceea ce suntem și ceea ce putem deveni.

Iubesc între lumi.

Îmi găsesc zilnic refugiul în lumea ficei mele sau în cea a fiului meu. Lumea memoriei și lumea devenirii se întâlnesc aici, una veghează, cealaltă se înalță. Între aceste lumi am descoperit poate cea mai profundă dimensiune a existenței: legătura care depășește sinele, care dă sens pașilor făcuți până acum, legătura dincolo de propria existență.

Între lumi, aleg să fiu!

Între lumi aleg să trăiesc cu inima deschisă. Aici am întâlnit oameni care m-au atins dincolo de cuvinte, oameni cu care am rezonat profund. Știu acum că drumul între lumi nu este ușor, dar e plin de lumină – o cale fără margini, un atelier nesfârșit, unde fiecare clipă devine o șansă de a crea, de a întâlni, de a iubi. Fiecare lume a adăugat un fir în țesătura vieții mele, fiecare emoție a devenit asemenea unui veșmânt protector. Și astfel, pentru mine, totul se întrepătrunde, se contopește și se așază, definitiv, între lumi.

Liliana Țuroiu

Lector univ. dr.

Alina-Maria Griga

Alina-Maria Griga este autoare de costum și vestimentație, fondatoare a propriei companii (din 2000) și lector univ. dr. la Departamentul Modă-Design vestimentar al Universității Naționale de Arte din București (din 2001).

Absolventă a UNArte, Arte Textile-Modă (1999), este doctor în Arte Vizuale (UAD Cluj-Napoca, 2008) și deține un master în Design Textil (AFOL Moda, Milano, 2011).

A fost premiată la Milano, Art Gallery Campari, pentru proiectul „Textile Re-design” (2012).

A publicat volumul *Viziuni stratificate. Modă, Veșmânt, Costum* (Ed. UNArte, 2024) și este coautoare a mai multor lucrări dedicate cercetării fenomenului vestimentar contemporan.

A realizat documentarul *50 de ani. Școala de modă din București* (MNAR, 2021) și o serie de videofilme despre dimensiunea educațională în designul vestimentar.

Coordonează participarea studenților la competiții și la festivaluri de modă din țară și din străinătate (Mittelmoda Fashion Award, DIPLOMA, RCW). A susținut cursuri la Accademia di Belle Arti din Bologna (2024), iar sub coordonarea sa, studenții au prezentat în expoziții la Bologna Fashion Week, Roma și Paris, într-un dialog creativ între școli și generații.

Crede în forța și în versatilitatea țesăturilor, păstrătoare ale gestului – în felul în care un desen, o textură sau o culoare poate fixa o amintire și poate transmite o emoție. În procesul de creație, urmărește dinamica dintre formă, materie și idee, integrând expresivitatea corpului uman, element central al limbajului său vizual.

Predă, imaginează, explorează.

Pentru ea, moda este o formă de cunoaștere – una care recompune, provoacă și inspiră.

„-ISSIMO” se alătură expoziției „Între lumi”, explorând relația dintre spațiul intim, corp, materialitatea textilă și actul creator.

Într-un context dominat de supraproducție, tot mai sufocat de ecoul gol al propriei imagini, unicitatea estetică devine un act de rezistență culturală și poetică.

Inspirată de „opera deschisă” a lui Umberto Eco, „-ISSIMO” urmărește libertatea reinterpretării continue, afirmând caracterul dinamic și viu al creației vestimentare. Țesături recuperate din proiecte anterioare păstrează urmele memoriei – fibre frânte, vibrația gestului, plasându-se în contrast cu „sterilitatea” rece a produsului finisat industrial.

Compoziția se situează între isme ale modei – minimalism, expresionism –, asumând totodată o amprentă contemporană asupra identității. Ea gravitează în jurul unui corp supradimensionat – crinolină-tors – așezat între ordine impusă și formă trăită, între conținere și destrămare. Delicatețea texturii eliberate reface legătura uitată dintre mâini și emoție.

Într-o lume mediată de ecrane, imaginea modei se subțiază până la pierderea sensibilității față de interdependența dintre om, mediu și sens – o realitate care se reflectă vizibil în procesul creativ, adesea constrâns de structuri economice și de stocuri reale sau simbolice, ce afectează planeta și, subtil, gândirea individului.

Despărțirea omului de natură și de sens a generat o industrie care respiră greu – o macro-construcție ce îmbracă lumea în propria ei poluare.

Căldura intervenției umane pune sub semnul întrebării standardul impus, apelând la o poetică a materialității prin care deșeurile capătă consistență tactilă, restabilind continuitatea firească dintre corp, gest și semnificație.

Alina-Maria Griga

Foto: Ramona Murgu

Modele: Denisa Beșleagă, Irina Moțoc

HMUA: Izabel Neagu

Lector univ. dr.

Oana Maria Roșca

Oana Maria Roșca este artist vizual și lector în cadrul Departamentului Modă-Design vestimentar. A absolvit programul de licență și master al secției Modă din cadrul FADD, UNARTE în 2005, respectiv 2007, iar doctoratul în anul 2014 sub coordonarea prof. univ. dr. Unda Popp. În cadrul Secției de Modă, Oana Roșca a coordonat și organizat numeroase evenimente specifice modei, unde studenții, dar și universitatea au fost reprezentanți de seamă. Printre acestea putem menționa: performințul de costum în cadrul evenimentului „Vară regală la Balcic”, organizat de Asociația DAR Development, castelului de la Balcic, Bulgaria, Expoziția „Fashion Forward/Fashion for World”, Casa Filipescu-Cesianu, București, „50 de ani. Școala de modă din București. Expoziție de costum. „UNArte Modă, MNAR – Muzeul Național de Artă al României, București, Expoziția „Retroversibil” Universitatea Națională de Arte din București, Asociația „Adina Nanu”, TNB – Teatrul Național din București. În fiecare an, Oana Roșca este implicată în organizarea și coordonarea Galei de Modă a UNArte. Ca artist vizual, Oana Roșca a participat la numeroase expoziții și concursuri atât în țară, cât și în străinătate. De menționat cele două premii câștigate în cadrul Concursului „Wearable Art Mandurah”, Australia, în 2021, respectiv 2022.

Foto: Colin McLellan
Model: Grace Richardson

„Între lumi” este, pentru mine, un moment suspendat între ce a fost și ce urmează să fie. Este locul în care materia își redescoperă sensul, unde un ambalaj uitat capătă din nou viață sub forma unei structuri textile.

Este un proces al reciclării ca ironie a sorții (de artist): după ce, de nenumărate ori, mi-am aruncat propriile lucrări la gunoi, iată că acum creez cu materiale provenite chiar din deșeuri.

„Între lumi” devine astfel o meditație asupra reîntoarcerii, o metamorfoză a sfârșitului în început și a risipirii în sens.

Am explorat lumea deșeurilor și lumea frumuseții, două planuri aparent opuse, dar care coexistă într-un dialog fragil.

Prin căutările mele artistice, am vrut să redefinesc ideea de frumos folosind materiale ignorate – resturi, ambalaje, urme ale consumului. Le-am abordat cu interes, ca pe niște fragmente de memorie urbană, reînscute prin formă, culoare și textură.

Pentru mine, lumea materialelor refolosite este una a rezilienței și a reinventării.

Între aceste lumi se naște o punte – locul unde arta devine conștiință, iar ironia reciclării devine poezie vizuală.

Între lumile de azi simt tensiune și speranță. Trăim într-un spațiu al contrastelor – între tehnologie și natură, între efemer și durabil, între risipă și regenerare.

Sunt lumi care se ciocnesc, dar se și completează. În ele, artistul are rolul de mediator, de povestitor vizual care caută echilibru.

Pentru mine, „Între lumi” înseamnă și între responsabilitate și vis, între gestul de a recicla și cel de a imagina un viitor mai curat, mai sensibil. Reciclarea devine astfel o formă de reflecție asupra propriului parcurs – un act de reconectare, dar și o fină ironie a destinului artistic.

Oana Roșca

Lector univ. dr.

Alina Gurguță

Alina Gurguță (n. 1981), artist vizual, lector univ. dr. în cadrul Departamentului Modă al Universității Naționale de Arte din București, îmbină pasiunea pentru creația vestimentară cu cea pentru scenografie, având o abordare holistică, orientată spre teme actuale și interdisciplinare.

Absolventă a Facultății de Arte Decorative și Design, specializarea Modă-Design vestimentar, a finalizat studiile de licență în 2013 și masteratul în 2015, iar în 2018 a susținut doctoratul în Arte vizuale cu teza *Modele de eleganță în România începutului de secol XX*, coordonată de prof. univ. dr. Unda Popp.

Practica ei artistică cuprinde colecții vestimentare, scenografii de costume și performance, lucrările fiind prezentate în cadrul unor manifestări naționale și internaționale. Participă la festivaluri și prezentări de modă precum *Thai Silk Fashion Week 2022* (Bangkok), *World Fashion Festival Awards 2019* (Dubai), *L'Art de Convergences 2019* (Paris) sau *International Fashion Night 2017* (Bratislava).

În zona expozițională, semnează lucrări pentru evenimente precum: *BombOANA & BombALINA* (București, 2024), *Bienala Albastră* (Brașov, 2023 și 2019), *Romanian Design Week* (București, 2023), *50 de ani. Școala de Modă din București* (București, 2021), *RETROversibil* (București, 2021), *Innovative Costume of the 21st Century: The Next Generation* (Moscova, 2019), *Modă inspirată de arta lui Brâncuși* (Varșovia, 2018), *Stop Violența împotriva Femeilor* (București, 2017) sau *Endless Dress* (București, 2016).

În activitatea sa de scenografie de costum se remarcă producțiile *Baroccoco Party* (Teatrul de Balet Sibiu, 2019), *Eu te cred, dar tu mă minți!* (Palatul Național al Copiilor din București, 2019), *Regina Maria, Regina tuturor Românilor* (Muzeul Național al Literaturii Române din București, 2018), *Fugato Labile. Camille Claudel* (Institutul Francez din România, 2016) sau colaborările de durată cu Teatrul Masca din București, între anii 2012 și 2017.

Participă la conferințe naționale și internaționale, este autoarea unor articole și volume de specialitate și se implică activ în coordonarea și curatorierea unor proiecte realizate împreună cu studenții Departamentului Modă al UNArte, contribuind constant la formarea noilor generații de creatori.

Photo credits: Marius Tudose

Sub apă, lumea se destramă în tăcere. Țesătura respiră altfel, iar trupul devine doar o prezență ușoară, aproape absentă. În acea suspendare lichidă, am simțit că veșmintele își caută propriul suflet – o vibrație diafană prinsă între realitate și vis. Le-am imaginat ca pe niște ființe efemere, fantome ale materiei, care, pentru o clipă, se lasă văzute.

Tulul, atât de fragil și de transparent, un material care se disipă și se recompilează odată cu lumina, mi-a permis să conturez o lume a fantomelor, în care haina nu mai acoperă corpul, ci îl eliberează. În apă, straturile se mișcă precum un abur colorat, devenind ecoul unei emoții.

Mă fascinează ideea că fiecare veșmânt are un suflet, că în momentul în care este purtat absoarbe ceva din energia corpului și o păstrează, o duce mai departe. Am căutat să vizualizez acel moment de trecere, clipa în care haina devine aer, apă, lumină.

„Între lumi”, pentru mine, devine locul în care materia se dizolvă și devine emoție, un spațiu suspendat între vizibil și invizibil, între greutate și plutire, între ceea ce este și ce rămâne.

Alina Gurguță

Lector univ. dr.

Ana Stanciu

Ana Stanciu este lector univ. dr. la Universitatea Națională de Teatru și Film, Departamentul Scenografie. A absolvit UNArte, cu diplomă de licență la departamentele Foto-video, Prelucrare computerizată a imaginii și Scenografie, cu master la Scenografie. Teza de doctorat a susținut-o sub îndrumarea prof. univ. dr. Cristian-Robert Velescu. Lucrează în diverse medii: de la fotografie, artă video, film de animație, instalație, dar și decoruri și costume de teatru. În cadrul Asociației „Adina Nanu” a participat la organizarea numeroaselor expoziții de modă și costum. Din 2019 până în 2024 a colaborat ca scenograf cu regizorul Mihai Mălaimare la realizarea mai multor spectacole de la Teatrul Masca și la Sibiu, pentru Festivalul Internațional de Teatru. Încă din studenție a colaborat cu Victor Velculescu în diverse proiecte fotografice, participând la multe expoziții și festivaluri, precum Mediawave din Ungaria sau Festivalul „Shakespeare” de la Craiova în 2024. Alături de profesorii și de studenții de la UNArte a explorat zona dintre veșmânt, instalație și performance (Balcic, 2024, Chișinău, 2025, Teatrul Național din București, 2025).

Peștii, purtători ai numeroaselor simboluri în creștinism, budism sau hinduism, au devenit în arta contemporană o metaforă socială a individului prins în plasă. Peștii mei mari, rotunzi și strălucitori sunt expresia luxului și a bunăstării.

Ana Stanciu

Lector univ. dr.

Antoaneta Tica

Antoaneta Tica este lector, artist vizual și designer de costume.

După absolvirea licenței (2009) și a masterului (2011) în Modă și Costum, Antoaneta Tica a primit în 2019 titlul de Doctor în Arte vizuale pentru teza *Costum de performance - Artă în mișcare*. În prezent predă la Departamentul Modă-Design vestimentar al UNArte. Pe lângă cursurile predate, activitatea sa cu studenții include proiecte naționale: 50 Years of Fashion Education, expus la MNAR, Relive the Fashion by Fashion Revolution Romania, Moștenirea – Statui vivante, organizat de Fundația Masca și prezentat la FITS, ARcTic – Animale pe cale de dispariție – costume interactive din materiale reciclate, cu expunere la Muzeul „Grigore Antipa”, dar și proiecte internaționale: The Mask Landscape by OISTAT pentru WSD Calgary 2022 sau Wearable Art Mandurah Tertiary Pairing 2021, Australia (cu un premiu pentru Departamentul Modă).

Activitatea artistică personală include spectacole, piese de *wearable art* și lucrări textile prezentate în numeroase proiecte, expoziții și performance-uri în țară și în străinătate. Fiind interesată în special de schimbările climatice și de modul în care acestea influențează mediul și societatea, își creează lucrările în jurul unor concepte ce îndeamnă la practici sustenabile la nivel individual și colectiv. Participările la evenimente majore de *wearable art* (WOW, Noua Zeelandă, AWAf Sunshine Coast, Australia, Paper on Skin, Tasmania, WAM Western Australia) i-au adus numeroase premii pentru lucrările realizate în exclusivitate din materiale reciclate. De asemenea, și-a expus lucrările în cadrul multor proiecte internaționale legate de sustenabilitate (Transmedia Camilla Plastic Ocean Plan, Universal Sea – Pure or Plastic!?) și a participat la evenimente internaționale majore, printre care World Costume in Action (2024), Milano Design Week (2023) sau Innovative Costume of 21st Century (2019). Este membră a Uniunii Artiștilor Plastici din România, OISTAT și IAPMA.

Foto: Stephen Heath
Model: Ryllee Benson

Arta este un mediu de conectare între diferite realități și emoții personale. Ale artistului, ale privitorului. Datorită apropierii și identificării cu corpul uman, costumul are această caracteristică mai mult decât oricare altă lucrare de artă. Îmi imaginez piesele create de mine ca niște poduri de legătură între universuri contradictorii – de la cele ale urâteniei, terne și neatrăgătoare, poate chiar moarte, la altele frumoase, dinamice, organice și vii, întotdeauna surprinzătoare, oferind fiecăruia perspective complexe și bogate, prin care sunt stimulate toate simțurile. Așadar, privește, atinge, ascultă!

Antoaneta Tica

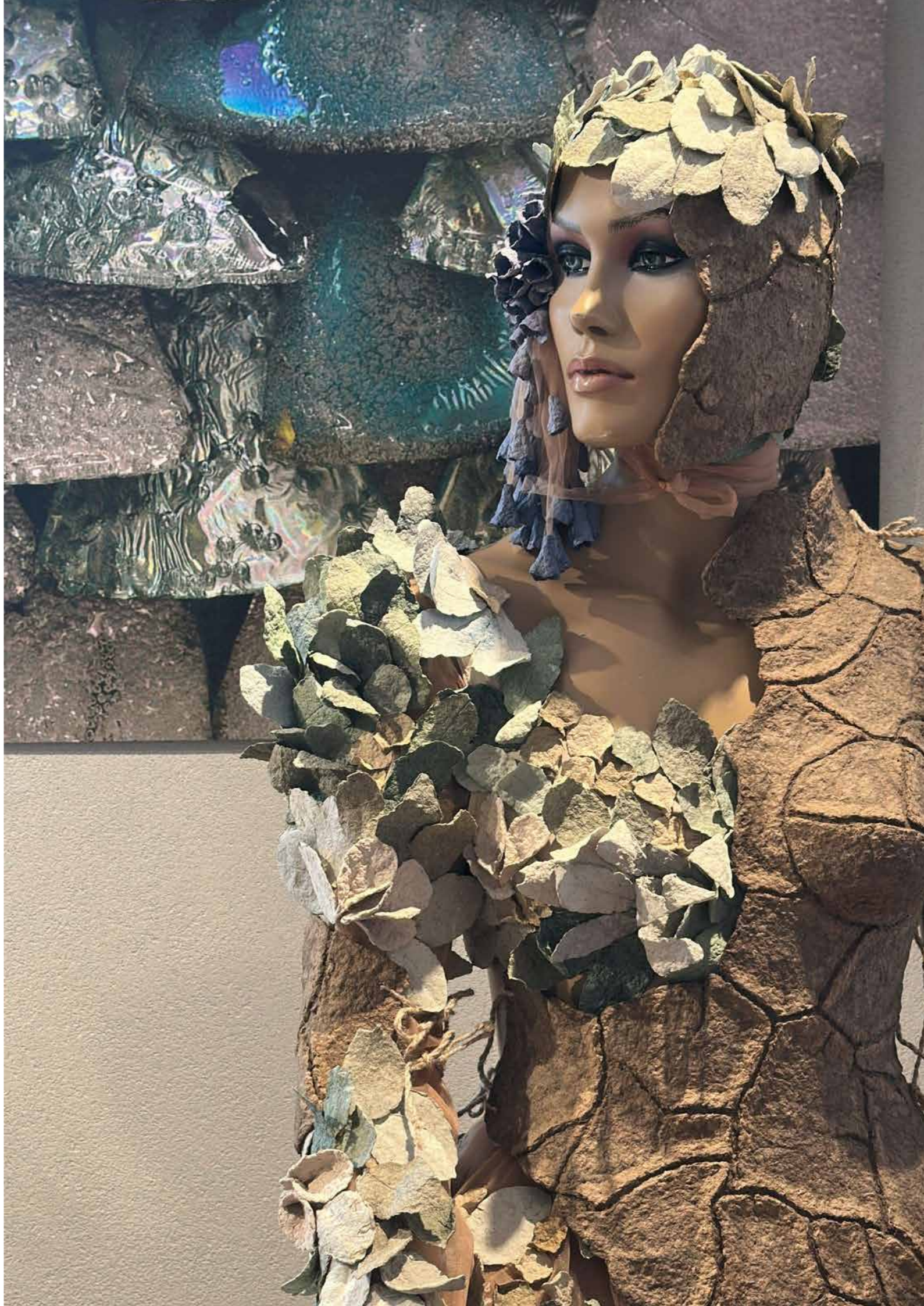

Photo credits: Grant Wells
Performer: Severine Cherry
Make-up & Hair: Kitty Flesfader

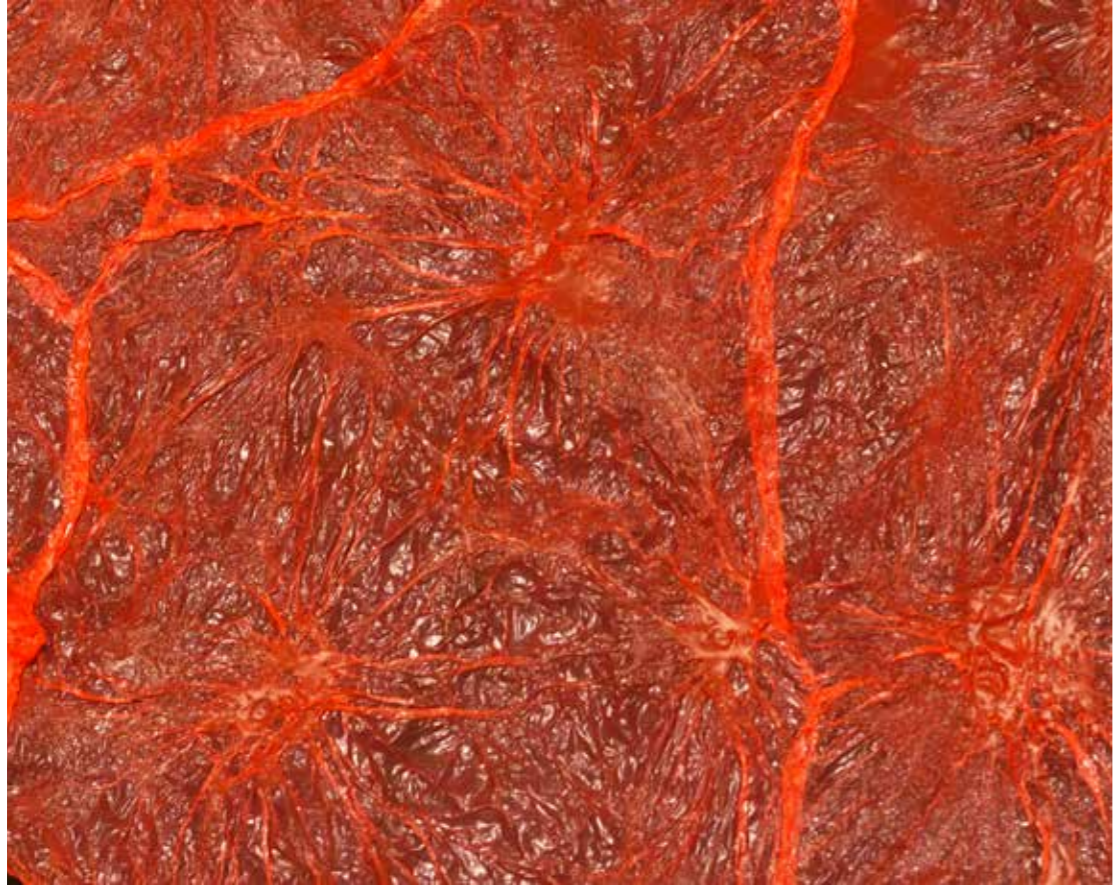

Foto: Danny Evans
Model: Grace McCarthy
Make-up & Hair: Sophie Cabbage

Asistent univ. dr.

Andreea Roxana Stoian

Andreea Roxana Stoian este artist vizual și, din anul 2019, asistent universitar doctor la Departamentul Modă-Design vestimentar al Universității Naționale de Arte din București.

A absolvit Universitatea Ovidius din Constanța, Facultatea de Litere, secția română-engleză. În anul 2010 a fost admisă la Universitatea Națională de Arte din București, la secția Modă-Design vestimentar, unde a absolvit studiile de licență, masterat și doctorat sub îndrumarea prof. univ. dr. Unda Popp.

A participat la manifestări artistice naționale și internaționale, dintre care amintim: Expoziția „Stratigraphy. Celebrating Layering in the Arts”, desfășurată la New York City, participarea ca speaker, la conferința „Earth, Water, Air, Fire. The four elements of fashion” organizată de Universită IUAV de Venezia, participarea la Expoziția „Innovative Costume of the 21th Century: The Next Generation”, din Moscova, Rusia.

Andreea Roxana Stoian este preocupată de ciclul de viață al textilelor și al altor materiale neconvenționale pe care le utilizează în creațiile sale. Desfășoară o activitate de cercetare, lucrând cu miceliu de ciuperci din care construiește veșminte, ca alternativă ecologică la textilele nebiodegradabile.

De asemenea, este pasionată de mitologie și creează filme de scurtmetraj, în care reinterpretează personaje mitologice, alături de studenți, prin intermediul costumelor fantastice sau suprarealiste.

Întotdeauna mi-am imaginat gestul artistului, care rămâne imprimat în lucrarea sa, asemenea unui mesaj tainic ce călătorește între două lumi. Vibrația culorii și a materialului oglindește emoția și starea de grație pe care autorul le transmite mai departe publicului.

Când privesc un tablou, încerc să simt energia mâinii care a atins pânza, alternând între mângâieri, răsuciri delicate ale pensulei și apăsări pointiliste ale amprenteii, energice și curajoase, precum sigiliul presat pe o scrisoare.

La fel este și procesul de concepere a unui costum: acesta presupune, neapărat, tactilitatea țesăturii și intervenția gestuală a creatorului, în strânsă legătură cu volumele corpului.

Ca designer de veșminte, ești într-un permanent dans între forme arhitecturale și forme fluide, suprafețe vibrante sau uniforme, între „liniște” și „zgomot”, între idee și materie.

Creatorul de costume inventează, cu fiecare modelare a materialului, prin alternarea volumelor, texturilor și culorilor, un nou univers, o nouă poveste – o lume nouă.

Personal, îmi extrag „seva” din spațiul mult prea efemer, aflat între veghe și vis. Este momentul în care scânteii de idei tranzitează mintea, când conștientul își abandonează controlul, pentru a lăsa loc gândurilor care se plimbă liber pe întinderea fără reguli a subconștientului.

Acesta este tărâmul meu fertil, în care descarc nebănuite forme, viziuni și personaje, venite din cine știe ce lumi fantastice...

Andreea Roxana Stoian

Lector univ. dr.

Răzvan Vasilescu

Răzvan Vasilescu este lector universitar doctor la UNArte București. Din noiembrie 2019, este și directorul Departamentului Modă-Design vestimentar de la Facultatea de Arte Decorative și Design.

Născut în anul 1977, a absolvit Liceul „Nicolae Tonitza” și apoi Universitatea Națională de Arte (2000), fiind licențiat în arte vizuale, specializarea Arte textile-Modă. Au urmat studii aprofundate și un doctorat în modă masculină.

În primii ani de activitate, a fost scurt timp profesor la Liceul „Nicolae Tonitza” și apoi asistent universitar la FADD/UNAB.

De-a lungul activității academice, a participat, a organizat și a coordonat numeroase expoziții, dintre care amintim: „No way out”, București, 2016; „White Shadows”, 2017; „L’art des convergences”, Palais de Beaugue, Paris, 2019; „50 de ani. Școala de modă din București”, Muzeul Național de Artă al României, 2021; „Fashion for world/Fashion forward”, București, 2024.

Este specializat în vestimentație masculină și în tehnici manuale de transpunere în material textil, având în derulare, structurare și implementare proiecte/programe de creație și cercetare în domeniul artistic. A participat la numeroase prezentări de modă și *performing*-uri de costum.

Încă din copilărie am fost atras de jocul norilor pe cerul albastru și de modul în care aceștia se transformau neconștient, din forme fantastice în imagini familiare. Privind îndelung spre cer, m-am întrebat adesea cum se vede lumea „de acolo”, de sus. Poate că această întrebare m-a condus, mai târziu, către dorința de a continua contemplarea realității din perspective diferite, într-o formă mai conștientă și reflexivă.

Într-un context în care joaca și imaginația reprezentau singurele evadări dintr-un cotidian apăsător, am descoperit nevoia de a transforma observația într-un mod de înțelegere. Astăzi, deși lumea s-a schimbat profund, această dublă perspectivă – între visare și analiză – mă însoțește constant. Cercetările mele actuale se hrănesc din aceeași fascinație pentru formă și transformare, căutând să redea, printr-o privire critică, o schimbare măcar în modul de percepție asupra lumii contemporane.

Răzvan Vasilescu

Lector univ. dr.

Alexandru Mărginean

Alexandru Mărginean este absolvent al Liceului de Arte „Nicolae Tonitza” din București (în 1987) și al Academiei Naționale de Arte (în 1993), la clasa profesorului Ion Stendl. A obținut burse universitare („Tempus”, Bath College of Higher Education, Marea Britanie) și postuniversitare („G.v.Herder”, Școala de Arte Aplicate din Viena, Austria, „Peggy Guggenheim”, Veneția, Muzeul „P. Guggenheim”, „Vasile Pârvan”, Accademia di Romania in Roma, Italia). A obținut doctoratul cu lucrarea Conceptul de artă ambientală, sub coordonarea profesorului Ion Achiței.

Colaborare cu Klaus Merkel – workshop la Academia Națională de Arte, poster conferință împreună cu Mircea Florian, lucrări de artă murală și pictură de șevalet, expoziții personale și de grup (Galeria Galla, Galleria d'Arte Moderna, Roma, Accademia di Romania, ICR Veneția, Fondazione Palazzo Bricherasio, Torino, Senigallia-Arte Fiera, „ShopArt”, WTC București, Sala „Th.Pallady”, Academia Română, Galeria Contemp, Galeria CAV-Căminul Artei, Sala „C. Brâncuși” de la Palatul Parlamentului, fotografie și grafică publicitară.

Asistent în cadrul Departamentului Foto-video, procesare computerizată a imaginii, a predat timp de zece ani procesarea imaginii. Din 2015 este lector la Departamentul Modă-Design vestimentar, unde susține cursul de comunicare vizuală. În paralel cu predarea cursurilor fundamentale, a susținut și cursul opțional de tehnici foto. A îngrijit tipărirea albumului *Triumful Imaginii* despre pictorul Viorel Mărginean.

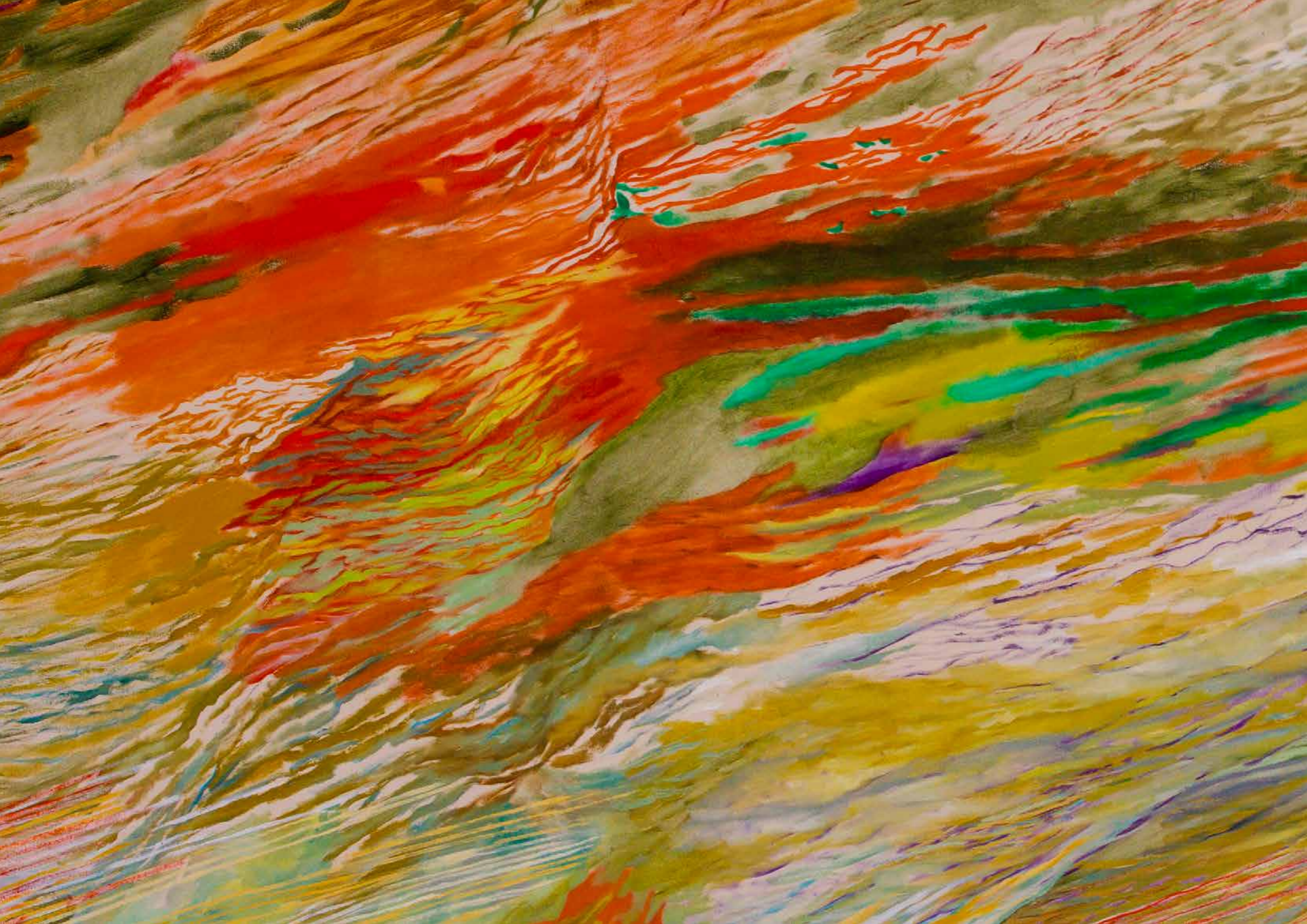
Între lumi înseamnă pentru mine între viață și moarte, între Orient și Occident, între tinerețe și bătrânețe, între abstract și figurativ – ca să fac o glumă. Glumă pentru că Universul e o singură lume și antagonismele sunt numai în capul nostru. Sigur că așa-numitele subiecte sunt sarea și piperul mass-media, dar bogăția de forme și cutume sociale, varietatea etnică, valorile religioase diferite nu ar trebui să însemne neapărat lumi atât de diverse încât să intre în conflict unele cu altele.

Omenirea se află la răscruce, este adevărat, între lumea veche și cea nouă, care se naște greu. Situarea mea la jumătatea vieții, având în vedere că o să trăiesc o sută de ani, mă face să mă simt între două lumi, una apusă și una pe care sunt curios să o descopăr. Faptul că sunt bunic dovedește că am trecut într-o altă etapă a vieții, cea de-a doua.

Fiul meu se află de asemenea între două lumi, două universuri culturale aparte: cel românesc și cel german; acasă pentru el nu mai este nici în România, nici în Germania. Cerințele tematice pentru expozițiile organizate în România s-au schimbat radical, ceea ce înseamnă o provocare pentru mine, care eram obișnuit cu abordări clasice ale artei.

Răscrucea de drumuri între Orient și Occident mă situează într-o societate extrem de conservatoare cu rădăcini puternice în tradiții populare încărcate de respect și bună-cuviință pentru valorile creștine. Pe de altă parte dorința de a mă sincroniza și cu valorile occidentale ale artei contemporane fără de care aș fi considerat anacronic mă situează pe poziție de avangardă rebelă, cu risc permanent de etichetare drept persona non grata. Sigur, speranța moare ultima.

Alexandru Mărginean

Lector univ. dr.

Sergiu Chihaia

Sergiu Chihaia (n. 1982), absolvent al Universității Naționale de Arte București, este în prezent cadru didactic titular la Departamentul Modă, în cadrul aceleiași instituții. Trăiește și lucrează în București. Participă cu lucrările sale la expoziții naționale și internaționale (București, Constanța, Londra și Veneția). Are lucrări în colecții particulare din Anglia, Italia și România. În 2014 câștigă premiul UAP pentru Arte Decorative-Textile în cadrul celei de a V-a ediții a proiectului „Arte în București”. Este sculptor, textilist și designer, iar în focul creației, le îmbină pe toate, devenind scenograf. Astfel, artistul reface istoria lumii ca o scenă, un spațiu de expunere pentru dramele, fericirile și izbânzile omului.

În lucrările mele mă inspir din ideea de apocalipsă – nu ca dintr-un sfârșit definitiv, ci ca dintr-un proces inevitabil de transformare. Explorez granița dintre ruină și renaștere, dintre pierdere și posibilitate. Aleg să folosesc exclusiv obiecte care și-au încheiat primul ciclu de viață: resturi, fiare vechi, fragmente de mobilier, haine uzate sau bucăți de plastic aruncate. Pentru mine, aceste materiale nu sunt simple deșeuri, ci urme vii ale lumii pe care am construit-o și am abandonat-o.

În fiecare lucrare încerc să recompun un univers postapocaliptic, în care obiectele capătă o nouă identitate și un nou sens. Procesul meu de creație seamănă cu o formă de arheologie inversă – nu descopăr trecutul, ci îl reconstruiesc din ruine. Culoarea pământului, textura metalului corodat și urmele timpului devin limbajul meu vizual.

Prin ceea ce fac, îmi propun să ridic întrebări despre consum, fragilitate și regenerare. Cred că sfârșiturile nu sunt altceva decât începuturi care nu și-au găsit încă forma. Arta mea este un manifest despre supraviețuire și speranță – o încercare de a transforma ceea ce a fost pierdut într-o nouă posibilitate de viață.

Sergiu Chihaia

Lector univ. dr.

Matei Arnăutu

Lect. univ dr. Matei Arnăutu (n. 1978) este artist vizual, absolvent al Departamentului Pictură al UNArte. După un master în arte vizuale obținut la Universitatea de Vest din Timișoara, își continuă studiile postuniversitare la UNArte București, unde obține titlul de doctor în arte vizuale.

Participă la numeroase expoziții de grup în țară și în străinătate, printre care: VIENNAFAIR 2014, „The New Contemporary” – Viena, „Lost and Found”, Anaid Art Gallery – București, „Rendez-vous aux jardins 2022 - Stand by Nature, Stand by Peace, Stand by Culture” - Răcari, „Deco ReMake | Arts in Bucharest”. Printre expozițiile personale se numără „Gicu”, Muzeul Vârstelor – București, „Anonymous Opus Manuum Artificis”, Anaid Art Gallery – București, „Laseta”, Centrul cultural Palatele Brâncovenești – Mogoșoaia, „Nor”, MNAR – București, „Noise and Silence”, Cinemateca Eforie – București, „Visul lui Rembo”, Anaid Art Gallery – București.

Din anul 2003 se specializează în editarea imaginii pe calculator, iar din 2009 predă în cadrul Departamentului Modă al UNArte cursul intitulat Proiectare digitală și prelucrarea computerizată a imaginii. Se ocupă, de asemenea, de creația materialelor de comunicare ce prezintă evenimentele Departamentului Modă, cum ar fi expozițiile periodice sau Gala Absolvenților.

A scris scenariul și a fost coproducător al scurtmetrajului *Tu știi cine sunt eu?*, lansat în 2025 de casa de producție Wearebasca.

GT
LAB
e Guardia
eccelle
RATE CACCIO

errea

GT LAB
KATE CACCIAMO eccatfe

TT

errea

errea

În fiecare dimineață – din momentul în care glisez cu degetul pe ecranul telefonului ca să închid alarma și încep o rutină nemilos de monotona – mă trezesc între lumi. Între obligațiile familiale și cele profesionale, între cele două sau mai multe joburi, între proiectele personale și proiectele altora care cumva ajung să fie și ale mele, între lumea fizică și uneori de o concretețe dureroasă (mă refer la anumite activități sportive autodistructive pe care mă încăpățânez să le desfășor) și cea virtuală, între fapte irefutabile și fake news, între satisfacția lecturii și dopamina generată de consumul de social media, între compania studenților imberbi și cea a părinților octogenari, între anxietatea legată de contextul social și mecanismele psihologice de autoapărare, între îngrijorarea legată de încălzirea globală și bucuria de a sta în tricou în noiembrie... Aș mai putea continua, dar cel puțin doi inși mă solicită chiar în momentul în care scriu aceste rânduri. Sunt eu special?

Nu cred. Toți suntem cuprinși în același iureș, ființe de tip amfibiu 2.0, locuitori ai mai multor lumi. Și e loc să mai inventăm câteva imaginare, pe care – probabil – să le putem controla.

Matei Arnăutu

BETWEEN WORLDS

Although we have been working together for a long time, not only as teachers but also across various artistic projects, this undertaking is also something new for us, as it represents the first collective exhibition of the UNArte Fashion Department members. The exhibition proposes a privileged space of creation, where certainties disappear and possibilities multiply endlessly. The diversity of worlds we invite you to discover illustrates the concerns of a team harmoniously bonded over time, yet one that has allowed each of us the freedom to explore and to push the boundary between reality and imagination. The display encompasses a broad variety of worlds, from dreamlike to apocalyptic, from the depths to the lilliputian, from... What binds them is a generally experimental approach, but above all our conviction that the garment is the most effective communicator of concepts of all kinds. The simple piece of clothing, accessible to anyone, is a bearer of messages—ranging from the most obvious to the most subtle. The exhibition presents creative experiments seen as solutions for adapting to the surrounding world. Depending on personality, each of us has explored an area of their own existence with sensitivity, drama, responsibility, or even humor. The artistic imagery proposed does not have a single meaning. The messages employed carry multiple interpretations, awakening reactions, associations of ideas, and emotions unique to every visitor. The public is invited to look at our worlds, but also within themselves—to listen to their own thoughts stirred by the contemplation of the installations.

Unda Popp

Unda Popp graduated from the Nicolae Grigorescu Institute, class of 1978, and has been teaching at UNArte since 1990. She has played a major role in modernizing and developing the Fashion Department—which she reorganized and led between 2005 and 2019—promoting an educational approach oriented toward experimental and interdisciplinary artistic creation, where contemporary fashion is understood as a phenomenon integrated within the visual arts. At the same time, Unda Popp has signed the scenography for film (“Liceenii în alertă”) and for theatre, at Odeon Theatre, Masca Theatre, the State Jewish Theatre, Ion Dacian Operetta Theatre, Sibiu Dance Theatre, and Oleg Danovski Ballet Theatre in Constanța. Her interest in dance costume earned her the UNACOR Award in 2022. Unda Popp has also created events within the sphere of costume performance, such as those held at Mogoșoaia, as well as numerous costume exhibitions that she curated in Bucharest (MNAR, MȚR, TNB, MNIR, the Museum of Collections, the Cotroceni Museum), across the country (Constanța, Iași, Brașov), and abroad (Paris, Venice, Balchik). She is the initiator of the Fashion Department’s collective volumes and the author of the works “Costume Performing”, “Costumes for Swan Lake”, and “The Brâncoveanu Dynasty and the Performing of Costume”.

//////The installation “Between Dream and Reality In the paradoxical logic of the dream, the enormous garment that recalls the opulence of the Baroque style speaks of practical uselessness and expresses the poetic gesture of immersing in the fabric with wavy embroidery, where, alongside Ana’s dolphins, I also encountered the golden fish. In reality, the play replaces any logic and offers a bath of airy tulle in a royal tub, in the desire to rediscover the same fairy-tale world in which miracles can happen.”\\\\\\

Floarea-Doina Lucanu is a visual artist, member of the Romanian Union of Visual Artists (since 1990), and Professor, PhD, at the National University of Arts in Bucharest, within the Fashion Design Department (Master’s Program). She graduated in 1982 from the “Ion Andreescu” Institute of Fine Arts in Cluj-Napoca, and in 2007 earned a PhD in Visual Arts from the University of Art and Design in Cluj-Napoca. After graduation (1982), she worked at the Bucharest Fashion Institute (IMOD), and since 2001 she has been a full-time lecturer at the National University of Arts in Bucharest.

As a visual artist, she has participated in, organized, and curated exhibitions, biennials, and triennials of visual arts (6 solo shows, 16 international exhibitions, over 50 national and group exhibitions). Among these we mention: the International Textile Triennial, Bucharest, Romania (2000); group exhibition in Munich, Germany (2001); International Embroidery Triennial, Cluj-Napoca, Romania (First Prize, 2002); group exhibition in Venice, Italy (2002).

For her artistic activity, she has been awarded medals and prizes, including:

2004 – Cultural Merit Medal, First Class, for her entire artistic career

2003 – UAP Prize of Romania for “The Arts of Fire”

Within her academic activity, she has curated, organized, and coordinated over 80 exhibitions, projects, competitions, and 18 video works. Among them:

Triumph International Competition 2011 (3rd prize, Berlin, Germany)

Arts of Fashion International Competition, San Francisco, USA (2013/2014/2015)

Project Director (AAICREA) – UEFISCDI Grant No. 328 (2014–2017)

L'art des Convergences, Palais de Beaugue, Paris (2019)

50 Years of Fashion Education in Bucharest, National Museum of Art of Romania (2021)

Mittellmoda International Competition, Milan, Italy (Creativity Prize, 2024)

She has published 2 books as sole author and 8 volumes as co-author, all published by UNArte Press.

//////“Between Worlds” is my creative realm, filled with poetry and charm, with kindness and song, with well-being and humor, with longing and joy, with beauty and truth - the place where I grew up, where I shaped myself as a human being and later as an artist.

This world has nurtured within me yet another one, full of creativity and ideas that I express every day with joy - in everything I do, in the way I dress, and in the ways I manifest myself through the various languages of my existence.

I devote time to creation, and I carve out space for a life filled with love and enchantment.

For me, “Between Worlds” is the Tree of Life (Phenotype); it is Ephemeral Muses; it is Embroidered Angels. Between Worlds is a Mysterious Sunrise; it is Ceremonial Masks; it is my older and newer drawings - it is Enlivened Objects. “Between Worlds” embodies dozens of creative ideas brought to life over the years in just as many personal works, created using various materials and sophisticated mixed-media techniques.

“Between Worlds” is the joy of living and loving this complex world we all share.

“Between Worlds” is a world shaped by my own hand; it is the charm of my life.

For me, “Between Worlds” is what I leave behind for those around me - in the memory of those who knew me, of those with whom I lived, in the memory of those who loved me and whom I loved, in the memory of time past and present. “Between Worlds” is deep love, longing, wandering, fulfillment, and communication - earth, water, sun, rain, flowers, the starry sky... abundant creation. “Between Worlds” is my inner world, my creative universe filled with concepts and ideas.//////

Venera Arapu is a university lecturer at the National University of Arts in Bucharest (UNArte) and a fashion designer, founder of the eponymous brand.

Born in 1968, she graduated from the “Nicolae Tonitza” High School of Fine Arts and later from the National University of Arts in Bucharest (1995), earning a degree in Visual Arts, specializing in Textile Arts – Fashion. She continued her studies in France, at ESMOD (1998), followed by an eighteen-month internship at Givenchy, under the artistic direction of Alexander McQueen. She also worked as a designer for Paule Ka before launching her own brand in France, where she lived and worked for 20 years.

She holds a PhD in Visual Arts / Women’s Fashion, and since 2011 she has been teaching in the Fashion Department of FADD / UNAB.

As the creator of the Venera Arapu brand, she has participated, beginning in 1999, in Fashion Weeks in Paris, London, Milan, and New York, continuing up to the present.

In her academic activity, she has taken part in numerous exhibitions, among which:

“L’art des Convergences”, Palais de Beaugue, Paris (2019)

“50 Years of Fashion Education in Bucharest”, National Museum of Art of Romania (2021)

Romanian Creative Week, Iași (2021/2022/2023/2024) - with both her own collections and collections created by students under her guidance

She is specialized in luxury women’s prêt-à-porter.

//////Personally, I have chosen to believe in the possibility of multiple dimensions and parallel universes - because this allows me to dream, always... As a creator, as an artist, “between these parallel worlds”, “between two worlds” lies precisely that space where reality meets imagination. Only creation has the power to bring into the real world something that exists solely in the artist’s inner universe.

Creation is that unique territory that belongs entirely neither to one reality nor the other. Yet through the alchemy of creativity, the imagined world becomes real. These two interwoven worlds, which give birth to beauty and to art in all its forms, symbolize the duality of existence itself, embracing both the material world and the spiritual realm.

And so we may ask:

Doesn’t the life of an artist unfold in a space that is not fully part of one reality or the other?”

... between two worlds?//////

Liliana Țuroiu is an Associate Professor, PhD, at the National University of Arts in Bucharest, with over 20 years of experience in artistic education and research.

Specialized in textile arts and fashion design, she has trained generations of students and contributed to the development of innovative academic programs. Her academic work is complemented by her activity as

a mentor and coordinator of major educational and cultural projects.

In parallel, Liliana Țuroiu is a highly regarded visual artist, with over 100 solo and group exhibitions organized in collaboration with prestigious institutions such as the Romanian Athenaeum, Schönbrunn Palace, Ateneo Veneto, and Bran Castle. Her project “Zestrea” reinterprets Romanian cultural heritage through a contemporary lens and stands as a model for integrating research into artistic creation.

Liliana Țuroiu served as President of the Romanian Cultural Institute (2017–2019), Director of the Romanian Cultural Institute for Belgium, Luxembourg and The Netherlands (2019–2023), and General Coordinator of Romania’s participation in EUROPALIA International Arts Festival 2019.

She has been awarded the title “Chevalier de l’Ordre des Arts et des Lettres” and continues to be a leading figure in promoting Romanian art and culture internationally. Through lectures at international conferences, partnerships with cultural institutions, and as Cultural Ambassador for platforms such as the Brussels Art Fair (BRAFA) and the European Network on Cultural Management and Policy (ENCATC), she continues to inspire and advance artistic excellence.

//////I live between worlds.

Between the world of the visible – of forms, of matter that allows itself to be touched – and the world of the unseen, where ideas, emotions, and memory blend into a boundless, timeless studio. Here, between worlds, the moment takes shape and time gains color. Here I understood that beauty is not conquered, but contemplated; that truth does not wait at the end of the road, but dwells in every moment lived with wonder.

And so I chose to remain here, between worlds, where true art is not created, but discovered – along with the light that kindles within.

I was born between worlds.

Like those of my generation, I opened my eyes in a time of silence, of imposed order, of dreams hidden beneath closed eyelids. A world where light had to be measured, and freedom took the shape of an unspoken hope. Then, in another part of the world, I learned the breath of freedom – vast, yet sometimes lost in its own abundance. Between the stillness that confined and the roar that unsettled, I learned to listen to my own step, to find meaning between two breaths of the same time. Between these two worlds – the world of silence and the world of noise – I built my path.

The path between worlds.

I continued walking this path, between two worlds: that of creation and that of diplomacy through art. Two universes that never saw each other as opposites, but as mirrors completing one another, each bearing the reflection of the other.

As an artist, I learned to listen to the silence of a line.

As a diplomat, I learned to listen to the silence between words.

As a human being, I learned to listen to the silence that unites, the silence that meets, the silence in which true connection is born.

Between these worlds, I discovered the meaning of building something that is not measured in applause, but in the traces left in the mind and soul of another – in the depth of the bonds created. There, on the invisible border between expression and dialogue, I learned that bridges are not built from stone, but from trust.

Every project, every encounter became a bridge between worlds: between past and future, between who we are and who we may become.

I love between worlds.

I find refuge each day in my daughter's world or my son's. The world of memory and the world of becoming meet here – one watches over, the other rises. Between these worlds, I discovered perhaps the most profound dimension of existence: the bond that goes beyond the self, that gives meaning to the steps taken so far, the bond that reaches beyond one's own life.

Between worlds, I choose to be.

Between worlds, I choose to live with an open heart. Here I have met people who touched me beyond words, people with whom I resonated deeply. I now know that the path between worlds is not easy, but it is full of light – a boundless road, an endless studio where every moment becomes a chance to create, to encounter, to love.

Each world has added a thread to the fabric of my life, each emotion has become a protective garment.

And so, for me, everything interweaves, merges, and settles – forever – between worlds.\\\\\\

Alina-Maria GRIGA is a costume and fashion designer, founder of her own company (since 2000), and a university lecturer (PhD) at the Fashion Design Department of the National University of Arts in Bucharest (2001–present). A graduate of UNArte, Textile Arts – Fashion (1999), she holds a PhD in Visual Arts (UAD Cluj-Napoca, 2008) and a Master's degree in Textile Design from AFOL Moda, Milan (2011).

Her work has been internationally recognized, including an award from the Campari Art Gallery in Milan for the Textile Re-design project (2012). She published the volume „Layered Visions. Fashion, Garment, Costume” (UNArte Publishing House, 2024) and co-author of several studies dedicated to contemporary fashion practices.

Her interest in documenting the field led to the documentary „50 Years. The Fashion School of Bucharest” (MNAR, 2021) and to a series of videos about the educational dimension of fashion design.

As coordinator of students' participation in national and international competitions and festivals—such as the Mittelmoda Fashion Award, DIPLOMA and RCW—she actively supports emerging designers. She has lectured at the Accademia di Belle Arti in Bologna (2024), expanding these collaborations, with student work showcased in Bologna Fashion Week, Rome and Paris, fostering a creative dialogue between schools and generations.

She believes in the strength and versatility of textiles, a medium of gesture – in the way a drawing, a texture, or a shade can hold a memory and convey emotion. In her creative process, she examines the dynamic relationship

between form, material, and idea, integrating the expressiveness of the human body, a central element of her visual language.

She teaches, imagines, and experiments.

For her, fashion is a form of knowledge – one that recomposes, engages, and inspires.

\\\\\\ „-ISSIMO” joins the exhibition „Between worlds”, exploring the relationship between intimate space, the body, textile materiality, and the creative act.

In a context dominated by overproduction—one increasingly suffocated by the hollow echo of its own image— aesthetic uniqueness becomes an act of cultural and poetic resistance.

Inspired by Umberto Eco's concept of the „open work,” „-ISSIMO” pursues the freedom of continuous reinterpretation, affirming the dynamic and living character of fashion creation. Fabrics recovered from previous projects preserve traces of memory – broken fibers, the vibration of gesture – in contrast with the cold sterility of the industrially finished product.

The composition situates itself among the isms of fashion – minimalism, expressionism – while simultaneously embracing a contemporary imprint of identity. It evolves around an oversized body – a crinoline-torso – held between imposed order and lived form, between containment and release.

The delicacy of liberated texture restores the forgotten connection between hands and emotion.

In a present mediated by screens, the image of fashion thins to the point of losing sensitivity to the interdependence between human, environment, and meaning – a reality visibly reflected in the creative process, often constrained by economic structures and by real or symbolic stocks that affect the planet and, subtly, individual thought.

The separation of humans from nature and meaning has generated an industry that breathes with difficulty – a macro-structure that clothes the world in its own pollution.

The warmth of human intervention questions the imposed standard, invoking a poetics of materiality through which waste acquires tactile substance, restoring the natural continuity between body, gesture, and significance.\\\\\\

Oana Maria Roșca is a visual artist and Lecturer within the Fashion – Clothing Design Department. She graduated from both the Bachelor's and Master's programs in Fashion at FADD, UNARTE, in 2005 and 2007 respectively, and completed her PhD in 2014 under the supervision of Prof. Unda Popp, PhD.

Within the Fashion Department, Oana Roșca has coordinated and organized numerous fashion-related events in which both students and the university itself were prominently represented. Among these, we may mention:

Performing Costume within the event “Royal Summer at Balchik”, organized by DAR Development Association, at the Balchik Castle, Bulgaria

Fashion Forward – Fashion for World exhibition, Casa Filipescu-Cesianu, Bucharest

“50 Years. The Fashion School of Bucharest. Costume Exhibition.” UNArte Fashion – MNAR, National Museum of Art of Romania, Bucharest

“Retroversibil” exhibition, National University of Arts Bucharest, in collaboration with the Adina Nanu Association, at TNB – National Theatre Bucharest

Every year, Oana Roșca is actively involved in the organization and coordination of the UNArte Fashion Gala.

As a visual artist, she has participated in numerous exhibitions and competitions both in Romania and abroad. She is the recipient of two awards at the “Wearable Art Mandurah” competition in Australia, in 2021 and 2022.

\\\\\\ “Between Worlds” is, for me, a suspended moment – between what was and what is yet to come. It is the place where matter rediscovers its meaning, where a forgotten wrapper comes back to life in the form of a textile structure.

It is a process of recycling as an irony of fate (for an artist): after countless times of throwing away my own works, here I am now creating with materials sourced from waste itself.

“Between Worlds” thus becomes a meditation on return – a metamorphosis of ending into beginning, and of dispersion into meaning.

I have explored the world of waste and the world of beauty, two seemingly opposite realms that coexist in a fragile dialogue.

Through my artistic research, I wanted to redefine the idea of beauty using overlooked materials – scraps, packaging, traces of consumption. I approached them with curiosity, as fragments of urban memory reborn through form, color, and texture.

For me, the world of repurposed materials is a world of resilience and reinvention.

Between these worlds, a bridge is born – a space where art becomes conscience, and the irony of recycling turns into visual poetry.

Between today's worlds, I feel both tension and hope. We live in a space of contrasts – between technology and nature, between the ephemeral and the lasting, between waste and regeneration.

These are worlds that collide, but also complete one another. In them, the artist becomes a mediator – a visual storyteller searching for balance.

For me, “between worlds” also means existing between responsibility and dream, between the gesture of recycling and the act of imagining a cleaner, more sensitive future.

Recycling becomes a form of reflection upon one's own path – an act of reconnection, and a subtle irony of the artistic destiny.\\\\\\\\

Alina Gurguță (b. 1981) is a visual artist and lecturer, PhD, within the Fashion Department of the National University of Arts in Bucharest. She combines her passion for fashion design with scenography, approaching both through a holistic lens that engages contemporary, interdisciplinary themes.

A graduate of the Faculty of Decorative Arts and Design, Fashion Design program, she completed her BA degree in 2013 and her MA degree in 2015. In 2018, she earned her PhD in Visual Arts with the thesis *Elegance Models in the early 20th Century in Romania*, coordinated by Professor Unda Popp, PhD.

Her artistic practice includes fashion collections, costume scenography and performance, with works showcased in both national and international events. She has participated in festivals and fashion presentations such as

Thai Silk Fashion Week 2022 (Bangkok), World Fashion Festival Awards 2019 (Dubai), L'Art de Convergences 2019 (Paris), and International Fashion Night 2017 (Bratislava).

In the exhibition sphere, she has created works for events such as: BombOANA & BombALINA (Bucharest, 2024), Blue Biennale (Brașov, 2023 & 2019), Romanian Design Week (Bucharest, 2023), 50 Years of Fashion Education (Bucharest, 2021), RETROversible (Bucharest, 2021), Innovative Costume of the 21st Century: The Next Generation (Moscow, 2019), Fashion Inspired by Brâncuși's Art (Warsaw, 2018), Stop Violence Against Women (Bucharest, 2017), Endless Dress (Bucharest, 2016).

Her work in costume scenography includes notable productions such as Baroccoco Party (Sibiu Ballet Theatre, 2019), I Believe You, but You're Lying to Me! (National Children's Palace, Bucharest, 2019), Queen Marie, Queen of All Romanians (National Museum of Romanian Literature, Bucharest, 2018), Fugato Labile. Camille Claudel (French Institute of Romania, 2016), as well as longstanding collaborations with Masca Theatre in Bucharest between 2012 and 2017.

She participates in national and international conferences, is the author of several specialized articles and volumes, and is actively involved in coordinating and curating projects developed together with the students of the UNArte Fashion Department, consistently contributing to the formation of new generations of creators.

\\\\\\\\Beneath the water, the world unravels into silence. The fabric breathes differently, and the body becomes only a light presence, almost absent. I felt that the garments were searching for their own soul – a diaphanous vibration, caught between matter and dream.

Tulle – so fragile and transparent, a material that dissipates and recomposes itself with the light - allowed me to shape a world of phantoms in which the clothes no longer cover the body but release it. Under water, the layers move like colored vapor, becoming the echo of an emotion.

I am fascinated by the idea that every garment has a soul, that the moment it is worn, it absorbs something of the body's energy and carries it forward. I sought to visualize that moment of transition, the instant when clothing becomes air, water, light.

Between Worlds speaks about transition - about the moment when material dissolves into light and form becomes sensation. It is a space suspended between weight and floating, between the visible and the unseen, between what is and what remains.\\\\\\\\

Ana Stanciu is a university lecturer (PhD) at the National University of Theatre and Film, in the Scenography Department. She graduated from UNArte with a Bachelor's degree in the departments of Photo-Video, Computerized Image Processing, and Scenography, and completed her Master's in Scenography. Her doctoral thesis was supervised by Professor Cristian-Robert Velescu, PhD.

She works across diverse media, including photography, video art, animated film, installation, as well as theater sets and costumes. Within the Adina Nanu Association, she has participated in organizing numerous fashion and costume exhibitions.

From 2019 to 2024, she collaborated as a scenographer with director Mihai Malaimare on several productions at Teatrul Masca and in Sibiu for the International Theatre Festival.

Since her student years, she has worked with Victor Velculescu on various photographic projects, participating in numerous exhibitions and festivals such as Meriawave in Hungary and the Shakespeare Festival in Craiova (2024).

Alongside professors and students from UNArte, she has explored the space between garment, installation, and performance, with projects in Balchik (2024), Chișinău (2025), and the National Theatre in Bucharest (2025).

\\\\\\\\Fish, bearers of numerous symbols in Christianity, Buddhism, or Hinduism, have become in contemporary art a social metaphor for the individual caught in a net. My large, round, shimmering fish are an expression of luxury and prosperity.\\\\\\\\

Antoneta Tica is a lecturer, visual artist, and costume designer.

After completing her Bachelor's degree (2009) and Master's degree (2011) in Fashion and Costume, Antoaneta Tica received her PhD in Visual Arts in 2019 with the thesis *Performance Costume – Art in Motion*.

She currently teaches in the Fashion – Clothing Design Department at UNArte. In addition to her courses, her work with students includes national projects such as 50 Years of Fashion Education, exhibited at MNAR, Relive the Fashion by Fashion Revolution Romania, The Heritage – Living Statues, organized by the Masca Foundation and presented at FITS, ARcTic – Endangered Animals – interactive costumes made from recycled materials, displayed at the Grigore Antipa Museum, as well as international projects such as The Mask Landscape by OISTAT for WSD Calgary 2022 or Wearable Art Mandurah Tertiary Pairing 2021 – Australia (awarded a prize for the Fashion Department).

Her personal artistic activity includes performances, wearable art pieces, and textile works presented in numerous projects, exhibitions, and performances in Romania and abroad. Particularly interested in climate change and its impact on the environment and society, she creates her works around concepts that encourage sustainable practices on both individual and collective levels. Her participations in major wearable art events (WOW New Zealand, AWAFF Sunshine Coast Australia, Paper on Skin Tasmania, WAM West Australia) have earned her numerous awards for works created exclusively from recycled materials. She has also exhibited her works in many international projects focused on sustainability – Transmedia Camilla Plastic Ocean Plan, Universal Sea – Pure or Plastic!?, and has exhibited in major international events, including World Costume in Action (2024), Milan Design Week (2023), and Innovative Costume of the 21st Century (2019). She is a member of the Union of Plastic Artists of Romania, OISTAT, and IAPMA.

\\\\\\\\Art is a medium that connects different realities and personal emotions — those of the artist and those of the viewer. Due to its closeness to and identification with the human body, costume has this quality more than any other form of art. I imagine the pieces I create as bridges between contradictory universes — from those of ugliness, dull, unappealing, perhaps even lifeless, to others that are beautiful, dynamic, organic, and alive, always surprising, offering each person rich and complex perspectives that engage all the senses. So look, touch, listen!\\\\\\\\

Andreea Roxana Stoian is a visual artist and lecturer, PhD, in the Fashion – Apparel Design Department of

the National University of Arts in Bucharest, where she has been teaching since 2019.

She graduated from Ovidius University of Constanța, Faculty of Letters, Romanian–English section. In 2010, she was admitted to the National University of Arts in Bucharest, Fashion – Apparel Design program, where she completed her Bachelor’s, Master’s, and PhD studies under the supervision of Professor Unda Popp, PhD.

She has participated in national and international artistic events, including the exhibition *Stratigraphy. Celebrating Layering in the Arts* in New York City; as a speaker at the conference “Earth, Water, Air, Fire. The Four Elements of Fashion”, organized by Università IUAV di Venezia; and in the exhibition “Innovative Costume of the 21st Century: The Next Generation” in Moscow, Russia.

Andreea Roxana Stoian is deeply interested in the life cycle of textiles and other unconventional materials used in her creations. She conducts research working with mushroom mycelium, from which she develops garments as an ecological alternative to non-biodegradable textiles.

She is also passionate about mythology and creates short films in which she reinterprets mythological characters—together with her students—through fantastic or surreal costumes.

///// I have always imagined the artist’s gesture, imprinted in the work, as a secret message traveling between two worlds. The vibration of color and material reflects the emotion and the state of grace that the creator passes on to the viewer. When I look at a painting, I try to feel the energy of the hand that touched the canvas—alternating between caresses, delicate twists of the brush, and pointillist presses of the fingertip, bold and forceful, like a seal stamped onto a letter.

The process of conceiving a costume is much the same: it necessarily involves the tactility of the fabric and the gestural intervention of the creator, closely linked to the volumes of the body. As a garment designer, you are in a constant dance between architectural forms and fluid ones, between vibrated surfaces and uniform ones, between “silence” and “noise,” between idea and matter.

With every shaping of the material—through the interplay of volumes, textures, and colors—the costume designer invents a new universe, a new story, a new world.

Personally, I draw my “sap” from the fleeting space between wakefulness and dream. It is the moment when sparks of ideas pass through the mind, when consciousness relinquishes control to make room for thoughts that roam freely across the ruleless expanse of the subconscious. This is my fertile realm, where I release unsuspected forms, visions, and characters—arriving from who knows what fantastic worlds...\\\\\\

Răzvan Vasilescu is a lecturer and PhD at UNArte Bucharest. Since November 2019, he has also served as Director of the Fashion–Apparel Design Department within the Faculty of Decorative Arts and Design.

Born in 1977, he graduated from the “Nicolae Tonitza” High School of Fine Arts and later from the National University of Arts (2000), earning a degree in visual arts, specializing in Textile Arts-Fashion. He subsequently completed Advanced Studies and a PhD focused on menswear.

In the early years of his career, he briefly taught at the “Nicolae Tonitza” High School and then became a teaching assistant at FADD/UNAB.

Throughout his academic career, he has participated in, organized, and coordinated numerous exhibitions, including: “No way out”, Bucharest, 2016; “White Shadows”, 2017; “L’art des convergences”, Palais de Beaugue, Paris, 2019; “50 de ani. Școala de modă din București”, National Museum of Art of Romania, 2021; “Fashion Forward/Fashion for World”, Bucharest, 2024.

He specializes in menswear and in manual techniques for textile realization, and he is currently involved in structuring and implementing creative and research projects in the artistic field. He has taken part in numerous fashion shows and costume performance events.

/////Since childhood, I have been drawn to the play of clouds across the blue sky and to the way they transformed endlessly, shifting from fantastic shapes into familiar images. Gazing at the sky for long stretches of time, I often wondered how the world looks “from up there,” from above. Perhaps this question later led me toward the desire to continue contemplating reality from different perspectives, in a more conscious and reflective way.

In a context where play and imagination were the only means of escape from an oppressive daily life, I

discovered the need to turn observation into a way of understanding. Today, although the world has changed profoundly, this double perspective—between dreaming and analysis—accompanies me constantly. My current research draws on the same fascination with form and transformation, seeking to convey, through a critical gaze, at least a shift in the way we perceive the contemporary world.\\\\\\

Alexandru Mărginean graduated in 1987 from the “Nicolae Tonitza” Arts High School, Bucharest, and in 1993 from the National University of Arts, studying under Prof. Ion Stendl.

He received university scholarships such as “Tempus” at Bath College of Higher Education (UK), and postgraduate scholarships including “G.v. Herder” – School of Applied Arts, Vienna (AT), “Peggy Guggenheim” – Venice / Peggy Guggenheim Museum, and “Vasile Pârvan” – Accademia di Romania in Rome (IT).

He completed his PhD on the topic “The Concept of Environmental Art” under the supervision of Prof. Ion Achiței.

He collaborated with Klaus Merkel on workshops at the National University of Arts, created a conference poster together with Mircea Florian, and produced mural art and easel paintings. His work has been exhibited in solo and group shows at venues including Galeria Galla, Galleria d’Arte Moderna – Rome, Accademia di Romania, ICR Venice, Fondazione Palazzo Bricherasio – Torino, Senigallia Arte Fiera, WTC Bucharest “ShopArt,” Sala “Th. Pallady” – Romanian Academy, Galeria Contemp, Galeria CAV – Căminul Artei, and Sala “C. Brâncuși” – Palace of Parliament. He has also worked in photography and commercial graphic design.

He served as an assistant in the Department of Photo-Video and Computerized Image Processing, teaching the course “Image Processing” for ten years. Since 2015, he has been a lecturer in the Department of Fashion – Clothing Design, where he teaches “Visual Communication”. Alongside the core courses, he has also taught the optional course “Photo Techniques”.

He oversaw the publication of the 504-page album “The Triumph of the Image” on the painter Viorel Mărginean.

/////“Between Worlds” for me means being between life and death, between East and West, between youth and old age, between the abstract and the figurative – to

make a joke. A joke, because the Universe is one single world, and the antagonisms exist only in our minds. Of course, so-called “topics” like these are the salt and pepper of the mass media, but the richness of forms and social customs, ethnic diversity, and different religious values should not necessarily mean worlds so different that they enter into conflict with one another.

Humanity is indeed at a crossroads, between the old world and the new, which is born with difficulty. Being at the midpoint of my life – considering that I may live 100 years – makes me feel between two worlds: one that is past, and one I am curious to discover. The fact that I am a grandfather proves that I have entered another stage of life – the second one.

My son is also between two worlds, two distinct cultural universes: the Romanian and the German. For him, home is neither Romania nor Germany. The thematic requirements for exhibitions organized in Romania have changed radically, which is a challenge for me, having been accustomed to classical approaches to art.

The crossroads between East and West places me in a society that is extremely conservative, with strong roots in popular traditions filled with respect and decency for Christian values. At the same time, my desire to synchronize with the Western values of contemporary art – without which I would feel anachronistic – places me in a rebellious avant-garde position, with the constant risk of being labeled “persona non grata”. Of course, hope dies last.\\\\\\

Sergiu Chihai (b. 1982), a graduate of the National University of Arts, Bucharest, is currently a tenured faculty member in the Fashion Department at the same institution. He lives and works in Bucharest.

He participates in national and international exhibitions (Bucharest, Constanța, London, and Venice) and his works are held in private collections in England, Italy, and Romania. In 2014, he won the UAP Prize for Decorative Arts – Textiles at the “Arts in Bucharest” project, 5th edition.

Chihai is a sculptor, textile artist, and designer, and in the heat of creation he combines all these disciplines, becoming a scenographer. In this way, he reconstructs the history of the world as a stage – a space to display human dramas, joys, and triumphs.

//////In my works, I draw inspiration from the idea of apocalypse — not as a definitive end, but as an inevitable process of transformation. I explore the boundary between ruin and rebirth, between loss and possibility. I choose to use exclusively objects that have completed their first life cycle: scraps, old metal, fragments of furniture, worn-out clothing, or discarded pieces of plastic. For me, these materials are not mere waste, but living traces of the world we have built and then abandoned.

In each piece, I try to reconstruct a post-apocalyptic universe in which objects acquire a new identity and meaning. My creative process resembles a form of reverse archaeology — I do not uncover the past, but rebuild it from its ruins. Earth tones, the texture of corroded metal, and the marks of time become my visual language.

Through my work, I aim to raise questions about consumption, fragility, and regeneration. I believe that endings are nothing more than beginnings that have not yet found their shape. My art is a manifesto of survival and hope — an attempt to transform what has been lost into a new possibility for life.\\\\\\\\

Matei Arnăutu (b. 1978) is a visual artist and a graduate of the Painting Department at UNArte. After completing a Master's degree in Visual Arts at the West University of Timișoara, he continued his postgraduate studies at UNArte Bucharest, where he earned a PhD in Visual Arts.

He has participated in numerous group exhibitions both in Romania and abroad, including: “VIENNAFAIR 2014 – The New Contemporary” (Vienna), “Lost and Found” – Anaid Art Gallery (Bucharest), “Rendez-vous aux jardins 2022 – Stand by Nature, Stand by Peace, Stand by Culture” (Răcari), and “Deco ReMake | Arts in Bucharest”.

His solo exhibitions include: “Gicu” – Museum of Ages (Bucharest), “Anonymous Opus Mannum Artificis” – Anaid Art Gallery (Bucharest), “Laseta” – Brâncovenesc Palace Cultural Center (Mogoșoaia), “Nor” – National Museum of Art of Romania (Bucharest), “Noise and Silence” – Eforie Cinematheque (Bucharest), and “Rembo's Dream” – Anaid Art Gallery (Bucharest).

Since 2003, he has specialized in digital image editing, and since 2009, he has been teaching the course “Digital Design and Computerized Image Processing” in the Fashion Department at UNArte. He is also responsible

for creating communication materials presenting the department's events, such as periodic exhibitions and the Graduates' Gala.

He wrote the screenplay and co-produced the short film “Do You Know Who I Am?”, released in 2025 by the production company WEAREBASCA.

//////Every morning—from the moment I swipe my finger across the phone screen to turn off the alarm and start a relentlessly monotonous routine—I wake up “between worlds”. Between family obligations and professional ones, between two or more jobs, between my own personal projects and those of others that somehow end up becoming mine, between the physical world—sometimes painfully concrete (I mean certain self-destructive sports activities I stubbornly persist in)—and the virtual world, between irrefutable facts and fake news, between the satisfaction of reading and the dopamine generated by social media consumption, between the company of inexperienced students and that of octogenarian parents, between anxiety about the social context and the psychological mechanisms of self-defense, between worry over global warming and the joy of wearing a T-shirt in November... I could go on, but at least two people are demanding my attention right now as I write these lines. Am I special? I don't think so.

We are all caught in the same whirlwind, amphibian-type 2.0 beings, inhabitants of multiple worlds. And there's room to invent a few more that, perhaps, we might be able to control.\\\\\\\\

ISBN 978-606-720-221-2

9 786067 202212 >